3 Seiten in deutscher Sprache

Stindardul

Anul XII, Nr. 83/84, Sept.–Noembrie 1964 | Versandort München; Redaktion: 8031 Eichenau bei München | Einzelpreis 1 DM

Iluzii și realități

de Căpitan C. STOICANESCU

După ce a trăit două decade cu frica 'n sân, burghezia occidentală încearcă acum sentimentul reconfortant al unei confortabile securități. Primejdiile ce se profilau, grele, pe orizontul însângerat al „succeselor" dictaturii proletariatului, turburând vise și digestii, au trecut...

Prefaceri profunde, schimbări radicale, transformări noi, nebănuite, ireversibile – „presa" e unanimă – se întâmplă azi în interiorul lagărului comunist. Intr'o dramatică confruntare cu realitatea, elanul revoluționar al elitelor proletariatului triumfător – îmburghezite – s'a tocit. Canoanele marxiste sunt revizuite. Destalinizarea se traduce, în fapt, prin liberalizarea regimului. Dovada descentralizarea economică și descorsetarea inițiativei particulare. Reconvertirea întreprinderilor de stat a început. Nu se mai urmărește atât îndeplinirea planului, cât satisfacerea nevoilor urgente individuale ale consumatorului. Economia planificării excesive agonizează. Producția e adaptată, se adaptează, la cerințele pieții.

Comunismul trece dela faza revoluțiilor sângeroase la faza evoluției pașnice.

Se pare că de succesul acestei evoluții depinde nu numai tihna și odihna burgheziei, ci însăși pacea lumii. Interesele Occidentului identificându-se de data aceasta cu promisiunea de profituri enorme pentru finanța cosmopolită, datoria lui e să încurajeze această trecere dela revoluție la evoluție, ajutând sistemul comunist să străbată criza economico-socială actuală. Acordarea de împrumuturi pe termen lung guvernelor comuniste și restabilirea schimburilor comerciale normale cu țările de dincolo de Cortină este în momentul de față singura politică rezonabilă, realistă. Orice restricție echivalează cu o provocare, o intenție ascunsă de sabotare a păcii. Falimentar, comunismul devine agresiv.

Dreptul la autodeterminare al popoarelor subjugate? Absurd, inutil, fără sens. Eliberarea țărilor cotropite decurge logic din evoluția și liberalizarea sistemului comunist. De altfel, exploatarea țărilor satelite și pericolul invaziei hoardelor roșii, dacă au existat vreodată, nu mai există decât în imaginația infierbântată a Casandrelor grupurilor naționale de refugiați anti-comuniști.

Pe plan internațional, situația e tot atât de favorabilă. Blocurile antagoniste, amenințare permanentă a păcii, sunt în curs de lichidare. Mao și Khrusciov și-au luat sarcina dislocării celui comunist, alții și-au rezervat nobila misiune a dezagregării celui occidental. Consecință imediată: emanciparea statelor satelite. Aici și dincolo. Treziți subit din starea de prostrație în care îi cufundase teroarea stalinistă, comuniștii români, supunându-se unei legi inexorabile de dinamică elementară, pe măsură ce se depărtează de Moscova se apropie, ineluctabil, de Paris și Washington; în timp ce, urmând aceeași lege, reprezentanți ai democrațiilor occidentale se distantează de Washington...

Al treilea război mondial nu va avea loc.

Admirăm puterea de sugestionare, hipnotizare și adormire a propagandei „destinderii", dar regretăm că nu putem împărtăși aceste nobile iluzii ale opiniei publice occidentale; iluzii cu care se nutresc în prezent și o bună parte din refugiații români.

Comunismul n'a renunțat și nu renuță la planul lui de dominație mondială. Dacă hoardele asiatice, urmând blindatelor, n'au fost încă slobozite asupra Vestului; dacă muscalo-bolșevicii, călare pre deșelate, coperiți de slimă și buimăciți de votcă, în goana civilizatoare după viol, crimă și jaf, nu-și adapă caii în „pristolul dela Roma" și nu bivuachează în grădina Luvrului, asta nu însemnă altceva decât că regimul comunist, în pofida metodelor științifice de disolvare morală și degradare fizică, n'a reușit să vlăguiască într'atât popoarele subjugate încât să distrugă în ele ideea de libertate și voința de luptă; iar avangărzile lui, partidele comuniste din țările Apusului, n'au pregătit încă suficient terenul.

Exagerare? Să trecem atunci dela evocare la analiză.

Pe ce se fundează credința, generalizată, în dispariția amenințării comuniste, ce risca să provoace a nouă conflagrație mondială? Pe trei fapte.

Să le luăm în ordine:

1. **Ruptura dintre Moscova și Peking.** Intre toate știrile senzaționale, cu care ne asurzesc pristavii „destinderii", conflictul ruso-chinez e, desigur, cea mai plauzibilă. Atunci când o ideologie nu se ajustează exact pe coordonatele biologico-spirituale ale unei rase, din ciocnirea care rezultă, ideologia iese pulverizată. In sprijinul tezei dispariției amenințării comuniste, conflictul dintre Moscova și Peking nu poate fi însă invocat decât dacă se demonstrează în prealabil că amalgamul sovietic a optat pentru civilizația occidentală și că statul major al conspirației mondiale e tot una cu internaționala comunistă. Fapt imposibil, căci internaționala comunistă nu e decât forma vizibilă, legală, a subversiunii mondiale, după cum comunismul nu e decât forma acută, virulentă și oarecum locală a unei primejdii generale, latentă: **primejdia tehnocratică.** Cine nu înțelege aceasta, nu va putea sesiza nicicând sensul profund al antinomiilor politicii internaționale.

In mod logic, dislocarea blocului comunist trebuia să conducă la consolidarea pozițiilor lumii libere. Ori, constatăm că ea conduce la desmembrarea frontului anti-comunist și la lărgirea vidului neutralist, teren de exercițiu ideal, unde se antrenează diferitele brigăzi ale conspirației mondiale. Printr'o curioasă răsturnare a situației, ruptura în sânul comunismului internațional, plasează Occidentul în fața alternativei: comunism rus sau comunism chinez. Speculațiile nătângi și jongleriile culturaliste cu noțiuni răstălmăcite în jurul caestei rupturi nu contribue decât la anihilarea instinctului de conservare al popoarelor libere. Azi, ca și ieri, Omenirea se găseste în fața aceleeași alternative: libertate sau sclavie; – indiferent dacă regimul comunist va evolua sau nu, indiferent dacă sistemul comunist formează unul sau mai multe blocuri. Pericolul trebue privit global. Ce importă pentru apărătorii libertății dacă statul major al conspirației mondiale își utilizează mijloacele grupat sau pe fracțiuni, atât timp cât obiectivul principal al inamicului rămâne acelaș: dominația mondială?

Toate mijloacele de propagandă sunt puse acum în slujba exportării comunismului de nuanță moscovită. Care să fie explicația? Scapă Chinejii controlului statului major al conspirației mondiale marxiste? Nu putem ști. Ştim însă că internaționala comunistă n'a fost niciodată de acord cu insurecția armată în China. Să fi fost oare acastă opoziție dictată de teama că noul robot, de proporții colosale, neprevăzut cu elemente de supraveghere, mecanisme de siguranță și pârghii de blocare sigure, ar putea scăpa, eventual, controlului, și, ne mai răspunzând impulsiunilor creerului electronic, ar mătura dintr'o singură rotire a brațului stâng întreg eșafodajul conspirației mondiale? Oricare ar fi adevărul, conflictul dintre Moscova și Peking, real sau închipuit, rămâne deocamdată teoretic. Practic, Statele-Unite ale Americii sunt angajate în Asia; implicit, drumul expansiunii „pașnice" a comunismului moscovit e degajat.

Primejdia comunista crește deci cu răspândirea credinței iluzorii în dispariția ei și dacă nu i se va acorda atenția cuvenită, clivajul blocului comunist, fortuit sau provocat, inevitabil sau condiționat, de care se face atâta caz, în scopul evident al dezarmării morale și materiale a lumii libere, nu va fi servit decât la creiarea posibilității zdropșirii civilizației occidentale, printr'o simplă rostogolire – pașnică – a jumătății ruso-bolșevice.

2. **Evoluția sistemului comunist. Destalinizarea** și eșecul totalal economiei socialiste au determinat, se pare, o revizuire a dogmelor marxiste, provocând o evoluție ireversibilă a sistemului. O anumită libertate de gândire și mișcare ar fi rezultatul imediat al încetării teroarei; iar relațiile culturale și schimburile comerciale cu democrațiile apusene ar conduce ineluctabil la o asuplire a dictaturii proletariatului, într'un cuvânt: liberalizarea regimului comunist. Dovadă abandonarea planificării excesive; iar pătrunderea capitalului occidental, indispensabil desvoltării industriei țărilor comuniste, garanție sigură a ireversibilității evoluției actuale.

Fără să mai vorbim de relațiile culturale, excelent mijloc de propagandă în sens unic, ne

(urmare în pag. 7)

Capitularea Regelui Mihai

de General Platon CHIRNOAGĂ

(urmare și sfârșit)

Ministrul Clodius a căutat să țină tot timpul legătura cu ministerul afacerilor străine român și a reprezentat pe cei 600 de germani adunați în grădina și clădirea legatiei germane, unde erau păziți prin posturi de poliție română.

La 31 August, odată cu intrarea trupelor ruse în București, paza a fost predată unor unități speciale ruse aflate sub ordinele agentului rus Bodnăraș. La 1 Septembrie, generalul Aldea, ministrul de interne, a venit la legația germană și a invitat pe toți cei aflați acolo să evacueze clădirea, și să se instaleze în localul liceului „Mihai Viteazul". Transportul s'a făcut fără incidente. Ministrul von Killinger s'a sinucis. Minstrul Clodius a rămas mai departe purtătorul de cuvânt al celor închiși. La 2 Septembrie paza a fost luată de trupe ruse, iar în noaptea de 3/4 Sept. rușii au început interogatoriile. Ofițerii de grad înalt și funcționarii importanți au fost transportați în Rusia. Ceilalți au fost închiși în lagărele din România. Interesele Germaniei au fost reprezentate de ministrul Suediei.

In timp ce aceste evenimente se desfășurau la București, delegații români la Cairo au plecat la Moscova, unde au sosit în ultimele zile ale lunii August, odată cu altă parte a delegației trimisă dela București sub conducerea ministrului comunist Pătrășcanu. Guvernul rus nu s'a grăbit să primească delegația română și a lăsat-o să aștepte până la 8 Septembrie, când a fost convocată la Kremlin pentru începerea negocierelor de armistițiu.

La aceste negocieri au luat parte de la ruși Molotov și Vișinsky, asistați de ambasadorii Statelor-Unite și Angliei la Moscova. Negocierile s'au redus la predarea unui text de către Molotov delegației române, pentru a fi semnat. La citirea fiecărui articol, dacă un membru al delegației române avea de făcut vreo obiecțiune, delegația rusă asculta, după care Molotov se mulțumea să spună: „Trecem acum la articolul următor".

Armistițiul a fost semnat la 12 Septembrie. La această dată trupele ruse ocupau în întregime teritoriul României și în toate orașele și orășelele se găseau instalate garnizoane ruse.

In urma ordinului regal de a înceta lupta, trupele române s'au retras în localitățile din spatele frontului unde s'au grupat pe unități. Trupele ruse, care nu aveau nici un ordin de încetarea luptelor, au continuat operatiile. La înaintarea lor prin Moldova și Basarabia, **au făcut prizoniere toate unitățile române pe care le-au întâlnit, deși acestea nu mai luptau.** Astfel circa 130.000 de luptători români, capabili să mai lupte contra invadatorului, au căzut în mâna Rușilor, **ca urmare a ordinului dat de Rege pe baza unui armistițiu care n'a existat.**

Evident că poziția fortificată Focșani-Galați n'a mai prezentat nici o valoare și nici Carpații Moldovei n'au mai fost obstacole pentru armatele rusești. Aceste armate au publicat comunicate operative până după intrarea în București, deși n'au mai avut în calea lor nici o opoziție. Purtarea trupelor ruse în această înaintare a fost aceia a unui invadator barbar într'o țară cucerită .Peste tot au jefuit, au ars și au violat. „In absența oricărei convenții de armistițiu semnat cu toate formele, armatele sovietice au pus mâna pe prăzi de războiu, au creiat o monedă de ocupație ,au făcut prizonieri..." Este declarația făcută de C. Vișoianu, fost ministru al afacerilor străine în guvernul Sănătescu și Rădescu, ziaristului francez Léon L. Gruart și publicată în revista „Miroir de l'Histoire" din Martie 1962. Rezultă de aici în mod absolut clar că la 23 August nu exista nici o convenție de armistițiu. Tot în acea declarație, vorbind despre schimbarea de guvern de la 4 Noembrie, când s'a consituit al doilea guvern Sănătescu, spune: „Am intrat în acest guvern ca ministru al afacerilor străine. Eram astfel însărcinat cu execuția convenției de armistițiu. Rușii interpretau în felul lor și jefuiau literalmente țara." Această afirmație „rușii jefuiau literalmente țara" arată foarte clar că noii aliați nu acordau nici o autoritate guvernului român și ne tratau ca pe o țară fără suvera-

(Urmare în pag. 3)

SE REVOLTĂ SLUGILE?

de Alexandru ŞUGA

In ultima vreme, presa de mare tiraj din așa numita lume liberă, pe lângă chestiile sentimentale ale nu știu căror prințese, foste regine și stele de cinema, a făcut și o descoperire politică de însemnătate mondială: independența României față de Moscova. Mai în fiecare zi, această presă publică articole, cu lux de amănunte și în formă senzațională, comentând întâmplări, zvonuri și chiar simple gesturi care ar dovedi – după părerea ei – că stăpânii de astăzi ai României se scutură, zi de zi, de corsetul moscovit. Pleacă Maurer la Peking (trimis de Moscova), comentatorii ziarelor, craincii posturilor de radio și de televiziune, specialiștii în problemele „Europei orientale" și acei care se cred meșteri în tălmăcirea celor mai vagi declarații politice, s'au și grăbit să trâmbițeze că România a devenit independentă față de Moscova. A fost Gaston Marin-Grosmann în Statele Unite și s'a întors de acolo cu credite de sute de milioane de dolari, aceiași interpretare: România a devenit independentă. Se duce Maurer la Paris, răspunzând unei invitații a guvernului francez, invitație făcută încă din 1959, se anunță pe toate lungimile de undă: alt act de independență a României față de Moscova. Se înapoiază agentul sovietic Bodnăraș dela Varșovia, se trece și această călătorie la dosarul „actelor de independență". Dă PMR-ul un comunicat, din care reese clar că susține tezele moscovite, „specialiștii" occidentali proclamă suveran: comunicatul acesta subliniază din nou independența României. S'a mers atât de departe, încât s'a spus și s'a scris că agenți ruși ar fi încercat să-l asasineze pe Gheorghiu-Dej. Ştirea a fost lansată cu toate dichisurile de rigoare: „din cercuri diplomatice bine informate", „prin indiscreția unei celebrități medicale", „informațiile serviciului secret al unei republici din Africa ecuatorială"...

Lista aberațiile de soiul acesta este fără de sfârșit. Poate că toată această afacere se încadrează într'o anumită concepție politică a unor „proeminenți" occidentali în socotelile cărora morala și dreptul nu joacă nici un rol? Ingrijorător pentru noi este faptul că unii compatrioți din exil cred într'adevăr că slugile moscovite dela București s'ar fi schimbat la față, transformându-se, peste noapte, din unelte oarbe ale ocupantului în salvatori ai poporului român. Prin aceste slugi, care s'ar afla în stare de rebeliune, poporul român ar fi pe cale să-și recapete libertatea și să reintre în posesiunea avuțiilor prădate de Ruși. Este oare posibil acest lucru? Da, ar fi posibil dacă trei condițiuni, cel puțin, ar fi îndeplinite, anume:

1. Poporul român să stea în spatele lui Gheorghiu-Dej, ca o stâncă de granit.
2. Acelaș Gheorghiu-Dej să aibă colaboratori corecți, pe care să se poată bizui nelimitat și gata de jertfă.
3. Țările învecinate cu România – sau cel puțin o parte din ele – să aibă guverne independente, pe teritoriul lor neaflându-se nici organe de control și nici trupe sovietice.

Să încercăm să analizăm aceste condițiuni.

Pentru 1:

Gheorghiu-Dej a fost înscăunat de Moscova, împotriva voinței poporului român. Atât el ca persoană, cât și grupul al cărui exponent este. Funcția încredințată și-a îndeplinit-o spre marea mulțumire a stăpânilor din Kremlin. Se poate chiar spune că el este una dintre cele mai devotate slugi din întreg imperiul colonial sovietic. A rămas la putere pentru că a avut și are încă tot sprijinul Moscovei. Dacă ar fi deviat cândva, ar fi fost de multă vreme lichidat. De fapt, el este singur, pentru că PMR-ul nu are nici un fel de credit în păturile largi ale poporului român, majoritatea cadrelor fiind recrutate din oportuniști care, în cazul unei schimbări reale, s'ar jura pe toți sfinții că n'au fost niciodată comuniști. Inainte de ocupație, partidul comunist a fost inexistent în țara romå-

(urmare în pag. 6)

Scarlat Lambrino

un muritor şi-a împlinit solia
pe pământ, cere odihnă . . .
V. Pârvan

Când la 26 iunie 1927 Vasile Pârvan închidea ochii, spre durerea ştiinţei româneşti pe care o împodobise cu atâtea scânteietoare titluri de glorie europeană, părerea unanimă era că imensul gol lăsat nu putea fi umplut. Atunci ieşi din rânduri cel mai înzestrat dintre elevii săi.

Moartea bătrânilor maeştri îi surprinde, mai totdeauna, nepregătiţi pe cei nevârstnici, dar legile firii impun încordarea puterilor sufleteşti. Şi tensiunea agonică înfloreşte în nebănuită energie. Aşa s'a întâmplat şi cu Scarlat Lambrino. La Histria a preluat cazmaua arheologului; pe catedra universităţii –cuvântul întrerupt; la „Istros" – cercetarea; la Roma – iradierea gândirii naţionale. Bilanţul bogatei sale activităţi nu poate fi făcut în câteva rânduri scrise sub imperiul emoţiei. Ajunge să spun că în erudiţia europeană numele lui Scarlat Lambrino însemnează: „Bibliografia clasică" (1896–1914) şi colaborarea la **Corpus Inscriptionum Latinarum.** Alături de Klussmann, Mommsen şi Domaszewski figurează numele unui Român, la mai puţin de un secol după ce Al. Odobescu punea la noi bazele arheologiei şi filologiei clasice.

Am voit, împreună cu V. Buescu, să onorez activitatea maestrului prin publicarea unui volum. M'am izbit de priviri saşii, de gânduri obtuze, de refuzuri foanfe. Îmi rămâne acum datoria de a-i cinsti memoria.

Tăcerea şi singurătatea cresc în juru-mi. La cine să mai caut reazim în clipele îndoielii? Cui să mai trimit manuscrisele la corectat?

Domnuele Profesor, vă mulţumesc pentru tot ce mi-aţi dăruit.

E. LOZOVAN

SEMNĂLARI

◆ D. Alexandru **Şuga,** din redacţia ziarului nostru, a scris un articol despre Basarabia, articol care a fost difuzat de agenţia germană de presa DPA şi publicat de mai multe ziare, printre care: „Ost-West-Kurier" din Frankfurt/Main şi „Darmstädter Echo" din Darmstadt. Despre aceiaşi problemă şi în colaborare cu d. Raymund **Horhager,** d. Alexandru **Şuga** a publicat un alt articol în cotidianul de mare tiraj „Kölnische Rundschau" din Colonia.

◆ În apărarea cauzei româneşti, d Gil **Vircy** a publicat un foarte documentat articol **„Une page de l'histoire de la Roumanie"** în numărul de vineri 28 august 1964 al ziarului belgian **„Vers L'Avenir"** din Namur. Reamintim adresa acestui ziar, în a cărui coloane cauza noastră este apărată cu căldură: 10–12, Boulevard Ernes Melot, Namur, Belgia.

În numărul viitor:

„Secţii româneşti" sau istaful radiofonfilor

– Echipe internaţionale controlează emisiunile în limba româna, emisiuni care au darul să demoralizeze pe cei din ţară. La postul de radio „Deutsche Welle" din Colonia, la „secţia română" pentru 6 alogeni sunt 2 români.

Să credem oare în cele ce ni oferă pe tavă?

Ziarele şi unele spuse de-ale oamenilor, de-aci sau cari au fost pe la noi, împrăştie marea veste, cum că în România se ivesc zorile unei ere nouă de libertate şi înfrăţire. Închisorile şi-au deschis porţile, larg, şi că foştii închişi pe nedrept, dar mai ales cei „pe drept", ies dând cu căciula în sus, aducând slavă liberatorilor. Că pieţele sunt pline cu alimente de tot felul, că sunt schimbate numele străzilor, că Ruşii civili sunt mârâiţi de foştii „argaţi asupriţi". O fi, ce nu se poate în lumea aceasta? Adică ,se apropie lumea, rapid, de-o vieaţă normală, unde nu mai există asuprire, ponegrigre, arestări în massă, deportări pentru culpe inventate de duşmani etc., deci nu mai există nici durere, nici întristare şi mai ales suspin, ci vieaţă fără de sfârşit. Ca la cartea sfântă! Oamenii politici au făcut totalmente opinie separată faţă de problemele comuniste ruso-chinezeşti, adulmecă în aer după apropieri de Vest sau Vestul îndepărtat, vor relaţiuni economice, comerciale etc. cu toate statele libere şi mai multe altele ce nu le putem spune aci. Să privim însă serios problema şi să vedem cari sunt realităţile, care acum după căderea lui Nichita sunt mai limpezi.

Republica românească populară, care n'are nimic cu neamul românesc, nici cu istoria şi sufletul poporului românesc, în duhul ei pravoslavnic comunist, s'a ridicat împotriva renegatului Nichita, care se dedulcise la vieaţa apuseană, şi potrivit intrigăriilor chinezeşti, s'au lăsat îmbătaţi de haşişul lor, si-au început mici atacuri împotriva fostului lor vătaf. Încurajaţi, ca şi Albanezii, au început să se arate mai comunişti decât Stalin, şi l-au acuzat pe Nichita de deviaţionism. Omul care se simţea slab şi lipsit de aliaţi, nu le-a zis nimic, ce-ar fi putut să le zică în altă conjunctură, dar în sinea lui nu i-a uitat. Sigur, că politicienii comunişti români au primit asigurări din partea Chinezilor în cazul că Ruşii ar încerca să-i strângă în braţe până le iese sufletul. Dar Nichita a căzut prin propria lui prostie, nu a boalei sau bătrâneţii cu care este scuzat oficial. În ce ne priveşte pe noi îndrăsneala de a înfrunta pe Ruşi, are această explicare. Este un fel de sfidare a căţelului Biju, care lătra pe dulăul ciobănesc, strâns în lanţ, fără putere. Acuma ce să credem, când Românii dau mâna cu Chinezii? Sau că fac pe şmecherii cu Chinezii, ca să-i înşele cu Americanii, sau că fac pe . . . Chinezii ca să înşele lumea toată. În niciun caz nu-i sinceritate faţă de nimeni. Faptul că s'au lăsat în braţele chinezeşti, denotă cert, că sunt pe linia lui Maţe-Lungi, cum i se zice, adică pe linia strict stalinistă, linia comunistă intransigentă, şi că eliberările recente sunt praf în ochii celor ce mai cred asemenea glume proaste. Deci, nicio vorbă de liberări, ci de unele graţieri, obişnuite la . . . zile mari. Şi ce înseamnă oare această dragoste mare cu Chinezii, care vor să reînvie vremea lui Ghenghis-Chan, cucerind lumea prin războaie feroci, mongolice, pe care istoria noastră nu le uită. Înfiorătorul 1200. Chinezii vor să aibă o avangardă în Europa. Ar fi deci Albanezii cu Românii, cari ar necinsti bisericile creştine, ar ucide lumea, ar pune foc satelor şi oraşelor, aşa după cum i-ar învăţa stăpânii lor noi, Chinezii.

S'ar putea să ni se reproşeze, că nu înţelegem „jocul politic" de desrobire a neamului, dar în cadru comunist, adică o titoizare a Republicii, unde Ruşii să nu mai fie simţiţi prin năgaica şi cizmele de iuft, ci doar ca nişte . . . tovarăşi, ca şi ceilalţi (vai de capul lor!). Şi, ca mai departe, tot în cadru comunist, vieaţa „republicii", s'ar scurge la vale, sub aceiaşi emblemă a secerii şi ciocanului. Deci, nimic schimbat, doar stăpânii! Aşa se pare, după cum vedem! Dea Domnul să vedem greşit! În caz că s'ar deslănţui un războiu provocat – după cum se vede – de Chinezi, şi, prin absurd, am crede în biruinţa lor, apoi ce s'ar mai alege de „tovarăşul aliat" Dej & cop.? Ar mai exista lume creştină până la Atlantic? Ar mai fi România, ţară? Dumnezeu mai ştie! De aceea nu credem, în politica comunistă română, ce se desfăşură cu emfază, prin faţa noastră, ca nişte panglici scoase din gură de scamatori proşti, în faţa lumii cu gura căscată! Comuniştii români, care n'au nimic de pierdut, căci ceva **scump** n'au avut nimic vreodată de pierdut, se înşeală, dacă cred că pot duce de nas pe Chinezii, perfizi, cruzi, vicleni şi abili. Şi se mai înşeală comuniştii români, dacă cred, iarăşi, că pot minţi miile de Români, răspândiţi pe tot globul, care nu uită şi nici nu iartă, sfărâmarea sufletului românesc, înstrăinarea limbii, obiceiurilor, tradiţiilor, necinstirea bisericii, armatei, şcoalei şi mai ales dărâmarea vieţii noastre seculare sub puterea lui Dumnezeu şi a Legii. Pedeapsa Cerului nu-i va cruţa!

Totuşi, vom crede într'o „sinceritate" comunistă românească, atunci, când se vor deschide porţile **nu** câtorva nenorociţi cari şi-au vândut sufletul de teama morţii sau a foamei chiar, ci **miilor** de inşi, întemniţaţi sub trecuta guvernare şi păstraţi în închisori de guvernarea comunistă, ca să ispăşească greşeli politice imaginare.

Vom crede în „sinceritatea" comuniştilor români, atunci când din bunătăţile ce sunt răspândite pe pieţele europene se vor înfrupta şi nefericiţii flămânzi, ce se strecoară ca nişte fantome pe uliţile întunecoase ale oraşelor.

Vom crede în „sinceritatea" comuniştilor români, atunci când cetăţenii Ţării vor putea doar pe baza unui paşaport normal, să se ducă unde vor, **liberi şi nespionaţi de comisarii poporului,** luaţi model diabolic dela moscoviţi.

Vom crede în „sinceritatea" comuniştilor români, atunci când cei ce vizitează România de ieri, cu toate frumuseţile ei, nepieritoare, cu care se laudă astăzi regimul reperist, sunt lăsaţi liberi, să meargă unde vor voi, să facă fotografii, să converseze cu lumea în chip obişnuit, cum se face în Apus, şi cum se făcea până la trista zi de 23 August 1944, în Ţara noastră românească.

Şi mai sunt şi alte condiţiuni simple şi cinstite ce li s'ar impune spre a ne convinge. Nu ne îmbătăm cu apă chioară, nu credem in cai verzi pe pereţi şi nici minţile nu ni le-a luat Dumnezeu . . . Credem totuşi că e departe Griva de iepure!

Liberare absolută, nu graţiere!

I. G. DIMITRIU

SCOLII

СПАСИБО, ГОСПОДИН МИРОН

О Волга колыбель моя
Любил ли кто тебя как я
(„O, Volga, leagănul meu,
Cin' tea- iubit mai mult ca mine")
Nekrasov

Numărul 2 al „Prodromului" ne-a lămurit copios. E vorba deci de convertirea Românilor la evanghelia filorusismului. Cum? Uite aşa, luând drept program o frază a lui Pierre Emmanuel – poet respectabil însă deloc indicat ca părinte al bisericii ori mentor al istoriei româneşti. Presupusul nostru reeducator pretinde că: „De când m'am întors din URSS (n. b. mai toţi colaboratorii „Prodromului" au făcut acest pelerinaj) gândesc adesea că ruşii (n. b. cu **R** mic, conform ortografiei RPR-iste) erau adevăraţii martori ai lui Hristos în lume, mărturisind mai bine decât noi.

O! ho, nene! Astea-s idei pe care noi le-am fumat demult, de pe la Danilevski şi Raskolnikov. Ştim: Rusia, naţie Hristoforă care sufere şi pentru restul lumii, etc. Adevărul e că acolo unde se emoţionează nişte Franţuji uituci ai lui Montesquieu („la Russe, il faut l'écorcher pour lui donner du sentiment"), noi Românii am rămas de piatră. Nu simţim nici milă nici răspundere pentru faptul că vecinii noştri răsăriteni, de vreo zece secole, se extermină reciproc încălecând pe idei mari: împotriva Romei, împotriva burgheziei ,etc. Gândirea politică românească – fără excepţie – dela cronicari la istoricii moderni şi-a păstrat luciditatea. Şi ce nume! Hasdeu, Xenopol, Iorga, Brătianu, Pârvan. Ne doare să le cităm împotriva redactorului dela „Prodrom". Nu e nicio satisfacţie să striveşti purecii cu tancul.

Dar pentru dl. Paul Miron – autorul probabil al „lămuririlor" dela p. 11 – veghea românească este hrănire zilnică la „sânul urei". Masochist, ne invită să-i binecuvântăm pe Muscali pentru fiecare lovitură de knut. Porunca supremă a noului decalog fiind: „Profesioniştii hulei să pornească desţelenirea bezbojnicei Rusii chiar în inimele lor".

Pentrucă autorul nu e numai stângaci ci şi impertinent şi nu păstrează pentru sine simpatii personale ci caută să le servească drept linie de conduită generală îi vom arata că, deşi filolog nu cunoaşte valoarea vorbelor, deşi amestecat în treburi peri-bisericeşti nu frecventează Biblia. **Hula** este pângărirea numelui lui Dumnezeu şi conform cu **Leviticul** XXIV, 10–16. pedeapsa este capitală: „Scoate din tabără pe cel ce a **hulit;** toţi cei ce l-au auzit să-şi pună mâinile pe capul lui şi toată adunarea să-l ucidă cu pietre". Deci, Rusnacii sunt puşi la acelaşi nivel cu Sabaoth, legitima noastră apărare este asimilată cu un sacrilegiu şi, în numele „deschiderii către ţara Rusiei" (treacă franţuzismul de cârpaci: „ouverture") ni se promite soarta fiului Şelomit din seminţia lui Dan! E atât de grotesc, chiar în ţara lui Münchhausen, încât terminăm aici comentariul. Nu însă fără a ne întreba minunându-ne ce caută în această galeră dl. Ioan Cuşa, militant naţionalist şi dl. D. Bacu, care a suferit în carnea sa efectele „deschiderii" exaltate de dl. Paul Miron? D-sa este soţul distinsei nepoate a poetului Nekrasov ale cărui versuri, în semn de curtoazie, le-am citat mai sus. Admitem că, în intimitate, d-sa să-l admire cât va pofti pe Dostoievski, ascultând cântecul lui Stenka Razin, sub litografiile lui Repin, în sfârâitul motănesc al samovarului, clefăind **bliny** şi sorbind ceaiul în „prikusk" – dar astea nu ne interesează pe noi. Preferinţele domestice n'au fost şi nu vor fi niciodată cauză naţională.

E. L.

Herausgeber u. für den Inhalt verantwortlich: Dr. I. V. Emilian, Eichenau/Obb.
Druck: Dr. P. Belej, München 13

SCULPTURA ROMÂNEASCĂ ÎN EXIL

Alexandru PANĂ: Cal

La expoziţia din Regensburg, expoziţie organizată în cadrul Congresului Societăţii Academice Române (8–14 octombrie 1964) lucrările lui Alexandru Pană, şapte la număr, au fost foarte mult admirate, prin puterea lor de expresiune şi prin originalitatea lor. Dealtfel, de câţiva ani, compatriotul nostru prezintă lucrări la mai toate expoziţiile de artă plastică din Germania. Prin muncă neobosită, datorită marelui său talent şi datorită faptului că a ştiut să se menţină deasupra curentelor trecătoare, Alexandru Pană a reuşit să-şi facă un nume printre artiştii plastici reputaţi, contribuind astfel la renumele sculpturii româneşti.

*

În afară de cititori şi de prieteni, STINDARDUL alt sprijin nu are. Ajutaţi-l deci să apară mai des, spre binele cauzei. Toate contribuţiile băneşti rugăm a se trimite la următoarea adresă:
Bankgeschäft OTTO DIERKS & Co.
8 München 2 – Marienplatz 28
Kto.-Nr. 59 555 PSchA München
cu menţiunea:
für STINDARDUL, Konto-Nr. 2277

BULETINUL CĂRŢII

◆ BUESCU Victor: **„Hespéria,** Antologia de Cultura Greco-Latina", cu o prezentare De R. P. Manuel Antunes, s. j., profesor extr. la Facultatea de Litere din Lisabona, 268 pagini, Livraria Escolar Editora, Lisboa 1964.

◇ CRIŞAN Vasile: **„Tragedia Bisericii Române Unite din România",** 76 pagini, Editura autorului: Via Coeli, Jemez Springs, New Mexico, USA.

◆ DUMITRU Ion: **„Flori din furtună",** cu o prezentare de George Ciorănescu, versuri, 147 pagini, Editura autorului: München 1964.

◇ POP CÂMPEANU Denise: **„Le voyage de l'amitié",** cu o prefaţă şi ilustraţiuni de Lucien Gaboriau, Editura autorului: 8, avenue Gambetta, Choisy-le Roi (Seine), France.

◆ POPESCU Oreste: **„Probleme der wirtschaftlichen Entwicklung Lateinamerikas",** Sonderdruck aus Jahrbuch für Sozialwissenschaft, Band 14 (1963), Heft 3, Vandenhoeck & Ruprecht in Göttingen.

L'EUROPE COMMUNAUTAIRE
Nr. 11 – octombrie 1964

În acest număr semnează articole: Jean **Thiriart,** R. Cosyns **Verhaegen,** Bernard **Delaunay,** Massimo **Costanzo,** Francesco **Ruocco,** François **Sanders,** Robert **Michels** etc.

Andresa revistei: A. THYSSENS, B. P. 825, **Bruxelles 1,** CCP Bruxelles 949.949.

*

REVOLUTION EUROPÉENNE:
revue mensuelle, organe du Front National-européen du Travail, de la Fédération Générale des Travailleurs Européens, de la Fédération Générale des Etudiants Européens.
Correspondance:
Claude Nancy, 33, Square du Castel Fleuri, BRUXELLES 17.
Jean-Claude Jacquard, Boite Postale 17, ST-MAUR (Seine).

*

DÉCOUVERTES, la revue française de Lisbonne
Jean Haupt – Rua Artilharia Um, 48, 1-o-D-to.–Lisbonne, PORTUGAL.
On s'abonne à DÉCOUVERTES
En France:
Par chèque, au nom de **Jean HAUPT,** à envoyer directement, joint au bulletin d'abonnement, à l'adresse ci,dessus: ou bien Par mandat-poste adressé à la:
SOCIETE MARSEILLAISE DE CREDIT – Toulon.
CCP. 275-00 – Marseille
avec l'indication: Compte **M. Jean HAUPT no. 99 022-P.**

Envoyer le talon ou récipissé joint au bulletin d'abonnement, à:
Jean HAUPT – Rua Artilharia Um, 48, 1-o-D-to. – Lisbonne, PORTUGAL.

Literatura militară sovietică și ziua de 23 August*)

de Gh. ZĂGĂNESCU

Multe s'au spus în legătură cu „actul istoric" dela 23 August 1944. Și totuși nu s'a spus tot, multe lucruri rămânând a fi lămurite încă, cu deosebire consecințele încetării **unilaterale** a focului și drama unităților române cărora li s'a ordonat să nu se apere atunci când erau atacate... În rândurile de mai jos mă voiu ocupa de câteva lucrări sovietice, unele din ele recent apărute, lucrări care ne ajută să reconstituim această dramă în toată grozăvia ei.

Asupra celor ce s'au scris în aceste coloane nu voiu reveni. Mă voiu limita doar să repet cronologia faptelor: la 20 August 1944 a început noua ofensivă de vară sovietică, pe un front ce se întindea pe 580 km, la frontierele noastre răsăritene; în ziua de 23 August Maresalul a fost arestat în Palatul regal și în aceiași seară cel ce mai era încă rege și-a citit la radio proclamația prin care ordona trupelor române să înceteze ostilitățile împotriva „aliaților", în această denumire fiind incluși și Rușii... Au trecut douăzeci de ani de-atunci, dar cele petrecute nu le putem uita și cu atât mai puțin nu le pot uita acei care au fost atunci în miezul evenimentelor Au fost scrise amintiri... Mai numeroase din partea germană și mai puțin numeroase din partea românească, aceste amintiri sunt tot atâtea surse pentru cercetătorii de mai târziu care vor avea astfel posibilitatea să restabiliească adevărul istoric și să judece. Instructivă și foarte utilă este însă și lectura numeroaselor lucrări sovietice care, în ciuda exagerărilor și tiradelor propagandistice, conțin și date interesante. Astfel, din lucrările sovietice care analizează „operațiunea Iași-Chișinău" putem afla planul de atac al inamicului, dispozitivul trupelor lui, date statistice (efective, dotația în armament, consum de muniții, material de tot felul etc.), prezentarea situației și desfășurarea operațiunilor (zi cu zi și oră cu oră), ba chiar și **numele unor agenți** care lucrau pentru comandamentul sovietic, în spatele liniilor românești și în interiorul țării.

În ce privește raportul de forțe, din lucrările sovietice rezultă că Rușii dispuneau pe frontul român de 88 divizii de infanterie, de 3 divizii de cavalerie, de o brigadă specială moto, de 2 brigăzi de infanterie de marină, **de 6 corpuri de armată blindate sau mecanizate,** precum și de un număr de unități specializate. Pe acelaș front, totalul forțelor germane și române era de 47 divizii și 5 brigăzi. Efectivul unităților rusești erc de 929.000 oameni (ofițeri și trupă), dintre care nu mai puțin de 284.602 erau membrii de partid. Rușii dispuneau de 16.079 guri de foc (tunuri, obuziere și aruncătoare grele), 1.404 tancuri și auto-tunuri, precum și de 1.759 avioane, fără a se socoti și aparatele flotei lor de război. Pe baza acestor date se poate stabili că superioritatea numerică a forțelor sovietice era de 1,4 pentru infanterie, de 3,4 pentru blindate, de 2,1 pentru artilerie și de 2,2 pentru aviație. Cu alte cuvinte, 2 tancuri germano-române aveau sa înfrunte 7 tancuri sovietice.

Incepând dela 31 Martie 1944, Rușii au deslănțuit în mai multe rânduri atacuri în forță pe frontul român, dar n'au obținut decât foarte slabe rezultate, cu toată superioritatea lor în oameni și în material. Comandamentul lor a ajuns astfel la concluzia că numai o lovitură extraordinar de puternică le va permite să pătrundă adânc în România și să ajungă în câmpia Dunării. Această lovitură a fost organizată din timp, cu luarea tuturor măsurilor corespunzătoare. Au construit și reparat șosele totalizând 2.758 km și au refăcut 170 km de cale ferată. În imediata apropiere a frontului, au fost amenajate spitale de campanie cu o capacitate totală de 212.500 paturi. Pentru a-și rotunji efectivele, Rușii au moblizat, în perioada dintre 1 Martie și 20 Mai 1944, toți bărbații valizi, români și ucrainieni, aflați pe teritoriul ocupat de ei. Autorii sovietici afirmă că totalul acestor mobilizați a fost de 345.000 oameni. Fără nici o instrucție preliminară, încadrați de politruci și având în spate unități speciale de poliție bolșevică, acești oameni au fost băgați în prima linie, **în scopul de a face figurație pe front și pentru a fi exterminați de armele celor din față.**

Pentru subminarea moralului apărătorilor români și germani, secția politică a Frontului 3 Ucrainian a organizat, numai în curs de două luni, 88 transmisiuni de propagandă prin radio, 684 prin amplificatoare acustice și 925 prin pâlnii. În sectorul Frontului 2 Ucrainian și numai între 1 și 20 August 1944, aviația sovietică a aruncat în liniile românești 1 milion și jumătate de manifeste și de broșuri, în care următoarele îndemnuri erau mereu repetate: „Despărțiti-vă de nemți! Veniți să luptați în rândurile armatei roșii! Predați-vă! Plecați acasă!" În alte manifeste, destinate chipurile populației civile, se putea citi: „Soldatul sovietic se va comporta față de populația civilă în spirit socialist și nimănui nu-i va fi permis să comită acte arbitrare sau de violență. Soldatul sovietic respectă avutul altora și nu se hrănește decât din rația pe care o primește." Direcția politică a armatelor de operații a mers și mai departe; într'un alt manifest se da asigurarea că „nici unui comandant sovietic nu-i va fi permis să schimbe organele locale după bunul lui plac". Pentru și mai mare derutare, manifeste cu text aproape asemănător au fost distribuite și militarilor sovietici din prima linie. Nu-i greu de ghicit cu ce intenție anume s'a făcut această distribuție. În cazul când unitățile române ar fi făcut prizonieri ostași sovietici care ar fi avut asupra lor asemenea manifeste, manifestele ar fi fost trimise la eșalonul superior și ar fi ajuns, în cele din urmă, la București...

În realitate ,soldatul sovietic prețuia la adevărata lor valoare manifestele cu pricina. Mai bine decât oricare altul, el știa că nu va elibera pe nimeni de nimic, fiind hotărît să facă războï pe propriul său cont, să fure tot ce putea duce cu el și să distrugă tot ce nu putea lua, să violeze femeile, să ucidă pe oricine care ar fi încercat să i se împotrivească...

În trei ani de campanie în Rusia, ostașul român învățase să-și cunoască adversarul și văzuse rezultatul unui sfert de secol de stăpânire bolșevică. Asupra lui manifestele comuniste n'aveau nici un efect. Ostașul român era hotărît să-și apere căminul, familia și fărâma de pământ pe care o stăpânea fără de împărțeală cu nimeni. În această privință sunt dovezi destule. Contra acestui ostaș român, în două sectoare, de 18 km lungime fiecare sector, Rușii au grămădit aproape tot ce aveau la dispoziție. Astfel, **Frontul 2 Ucrainian a concentrat în sectorul său de ruptură jumătate din diviziile sale de infanterie, jumătate din artileria sa și trei sferturi din tancurile sale.** La rândul său, Frontul 3 Ucrainian a masat, pentru a le arunca în luptă, **trei sferturi din unitățile sale de infanterie și aproape toate unitățile sale de tancuri. Aviația tactică, în totalitatea ei, a fost pusă la dispoziția unităților atacatoare.** Densitatea de artilerie era cea mai mare realizată până atunci și mai mare decât atunci n'a fost nici cu ocazia marilor ofensive din 1945: **circa 260 guri de foc pe kilometrul de front.** În felul acesta, fiecare regiment de infanterie sovietică era sprijinit de trei regimente de artilerie. Superioritatea cantitativă a mijloacelor angajate de Ruși în luptă contra noastră, în sectoarele de ruptură, **era de 7 ori mai mare pentru gurile de foc.** În unele puncte, numărul tancurilor sovietice era de 6 ori mai mare, **iar in altele de 12 ori mai mare.** Sectorul de atac al unei divizii sovietice era de mai puțin de un kilometru. Ținând seama și de grupările mobile, **densitatea de tancuri la Ruși era de 52 unități pe kilometrul de front.**

În asemenea condițiuni, Rușii au deslănțuit ofensiva lor. Planul era simplu: pozițiile noastre trebuiau să fie răscolite cu obuze, după care o mare de oameni urma să se reverse asupra lor și să le acopere... Preparația de artilerie și de aviație, aceasta din urmă fiind efectuată de avioane de tip Douglas-Boston, a durat 105 minute. La ora 9 și 43 minute, sub protecția unui baraj rulant de artilerie, în strigăte de „Ura!" și trăgând cu toate armele, automate și neautomate ,infanteriștii sovietici s'au năpustit la atac...

Cu tot acest imens efort, ruperea subțirii linii de apărare se dovedi a fi foarte anevoioasă. La Nord de Iași, atacul armatelor 27 și 52 sovietice se lovi de rezistența diviziilor germane și române**). Soldații ruși începuseră să bată pasul pe loc. Pentru a putea străpunge frontul în prima zi a ofensivei, comandamentul sovietic a fost nevoit să trimită în ajutorul celor două armate Armata a 6-a blindată, dotată cu tancuri grele de tip K. W. și „Josif Stalin – 122". La Sud/Est de Iași, Armata a 6-a germană a reușit să oprească imediat atacul Armatei a 57-a rusă. Atăcând însă în zona de jonctiune dintre Armata a 6-a germană și Armata a 3-a română, Armata a 37-a rusă reuși să rupă frontul, după 4 ore de luptă, trecând peste întreaga poziție principală de rezistență. Divizia a 13-a blindată germană (singura unitate de tancuri, valabilă, pe tot frontul nostru), în cooperare cu unități din Divizia a 306-a Inf. germană și din Divizia a 4-a Munte română, poate totuși opri pentru oarecare timp înaintarea acestei armate sovietice. A doua zi însă, la ora 9 dimineața, focul concentrat a 20 de regimente sovietice de artilerie deschise din nou drumul și Armata 37-a își continuă înaintarea...

Divizia 11-a Inf. română

Regimentul 2 Dorobanți „Vâlcea",
Regimentul 3 Dorobanți „Olt",
Regimentul 19 Infanterie „Romanați",
Regimentul 21 Artilerie Slatina,
Regimentul 26 Artilerie Slatina,
G. C. din Reg. 1 Călărași Craiova,
Batalion din R. 1 Pionieri Craiova,
E. N. I.-uri recrutate în aceiași regiune.

În ce privește acțiunea acestei armate, autorii sovietici spun că, pentru a realiza străpungerea încă din prima zi, Armata a 37-a sovietică a masat pe un front de 6 km nu mai puțin de 9 divizii de infanterie, toate tancurile de care dispunea, 96% din piesele de artilerie și 73% din aruncătoare. Aceiași autori mai spun că, în timpul preparației de artilerie, s'au tras, pe cei 6 km de front, 256.593 obuze și proiectile de brandt. Din examinarea cifrelor de mai sus, **rezultă că pe fiecare metru de front s'au tras 43 obuze, în fața aceluiaș metru de front stând 15 infanteriști sovietici.**

În ce privește pierderile suferite de unitățile sovietice în aceste câteva zile de ofensivă, ele au fost deosebit de grele, în versiunea oficială sovietică dându-se următoarele cifre: **76.000 morți și 300 tancuri distruse.** Dealtfel, după părerea Mareșalului Birjiuzov, **bătălia dela Iași-Chișinău** – prin durata ei, prin efectivele angajate în luptă și prin efortul depus – **poate fi socotită drept una dintre cele trei mari bătălii la care a participat armata sovietică, celelalte două fiind bătălia pentru Stalingrad și cea a Bielorusiei.**

Când această mare, dramatică și hotărîtoare bătălie se desfășura în avantajul inamicului și când Armata a 3-a română, care se afla în Basarabia, **mai avea încă posibilitatea să iasă din încercuirea de care era amenințată,** trupele române au primit ordinul să înceteze focul și – după cum se va vedea din cele ce urmează – **să nu riposteze în nici un fel, chiar dacă trupele sovietice le-ar ataca și după data proclamării unilaterale a „armistițiullui".*****)

(Continuarea în numărul viitor)

*) 1. Serghei Semionovici Birjiuzov, Mareșal al Uniuii Sovietice: „Soldatul sovietic in Balcani", Moscova 1963.

2. J. J. Loktionov: „Flotila de Dunăre în marele război patriotic", Moscova 1962.

3. V. A. Matzulenko: „Lovitura din sectorul Nistru", Moscova 1961.

4. V. V. Matzulenko: „Infrângerea trupelor germano-fasciste în Balcani", Moscova 1957.

5. „Istoria Marelui Război Patriotic al URSS.", Volumul IV, pp. 254–294, Moscova 1962.

6. V. J. Dmitriev: „Submarinela atacă!", Moscova 1964.

Deosebit de această bibliografie sovietică:

I. V. Emilian: „Forțele fluviale și maritime române", conferință ținută în ziua de 10 Octombrie 1964 la Regensburg, în cadrul congresului Societății Academice Române.

) **N. N. Dintre diviziile române, o mențiune deosebită se cuvine Diviziei 11-a Infanterie, comandantă atunci de Generalul **Rădulescu** Edgar, decorat cu Crucea de Cavaler al Crucii de Fer.

***) **N. N.** Dealtfel la succesul ofensivei rusești a contribuit indirect Comandamentul Suprem al Forțelor Armate Germane (O. K. W.) prin aceea că a ordonat, cu puțin timp înainte de începerea ofensivei sovietice, retragerea de pe frontul român a Corpului XXXX Blindat (General von Knobelsdorff) și a Corpului XXXXIX Munte (General Hertmann), în compunerea cărora intrau următoarele divizii: a 3-a blindată, a 14-a blindată, a 23-a blindată, a 97-a de vânători, a 304-a de infanterie, precum și foarte valoroasă divizie de grenadieri blindați „Grossdeutschland". Prezența acestor divizii pe frontul român ar fi putut modifica situația. Retragerea lor a fost comunicată promt inamicului de către conspiratorii dela București.

Capitularea Regelui Mihai

(urmare din pag. 1)

nitate, în care ei făceau legea. La o lună de zile, guvernul este schimbat din nou tot la cererea Rușilor și se constitue guvernul general Rădescu în care au intrat mai muți comuniști. Acest guvern este schimbat din ordinul lui Stalin și prin intervenția brutală a lui Vișinsky, la 6 Martie 1945 cu guvernul Groza. Așa dar, după 23 August 1944, România n'a mai avut nici un guvern liber pe mișcările lui. Fiecare din aceste guverne a fost constituit prin voința ocupantului și fiecăruia i s'a impus autoritatea dură a acestui ocupant. Primul act politic al primului guvern Sănătescu, făcut chiar în seara de 23 August – predarea Mareșalului Antonescu agentului rus Bodnăraș – **constitue o dovadă evidentă că din primul ceas al funcționării lui, acest guvern a executat ordinele Kremlinului.** Nici un guvern român dispunând de libertate și de independență, n'ar fi fost atât de lipsit de demnitate încât **să predea inamicului pe mareșalul care a condus destinele țării cu un înalt patriotism, în vremuri de cumplită vitregie pentru poporul român.**

De altfel Rusia a devenit stăpână în România nu numai prin actul capitulării de la 23 August, ci și prin condițiile armistițiului semnat la 12 Septembrie. Dacă un armistițiu ar fi fost semnat înainte de 23 August, ar fi cuprins condiții pe care Mareșalul Antonescu le-ar fi discutat și acceptat, iar Rușii ar fi fost obligați să le respecte, așa cum le-au respectat pe acelea ale armistițiului semnat de Finlanda. Cum armistițiul român a fost pregătit numai de ruși și impus de Moscova când România era ocupată de armatele rusești, documentul care poartă acest nume, n'a fost altceva decât **o confirmare a capitulării.**

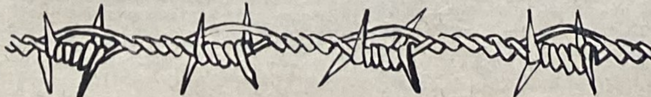
„Acest armistiu – scrie R. H. Markham în »România sub jugul sovietic« – a predat România cu mâinele și picioarele legate, Uniunii Sovietice și a arătat că Marea Britanie și Statele-Unite au capitulat în fața Rusiei. Rezultatul loviturii de stat încercată și realizată de Rege și de Maniu a fost să facă din România un stat vasal Uniunii Sovietice. Rusia avea așa dar oficial puterea de a controla jurnalele, posturile de radio și adunările, să suspende activitatea oricărei organizații, să aresteze pe orice român, declarându-l criminal de răsboiu, sau inamic al aliaților (al Rusiei). Ea putea să ceară sumele pe cari le dorea ca să-și acopere cheltuielile de răsboiu, să ia ori ce instalație și ori ce uzină ca pradă de răsboiu. Ambasadorul Statelor-Unite la Moscova nu numai că a consimțit totul, dar a împins cu putere România să accepte, după cum Hitler în 1940 silise România să dea Basarabia Uniunii Sovietice."

In sfârșit încă o dovadă – dacă mai este nevoie – că după 23 August statul român nu mai era un stat suveran o găsim în timpul guvernării generalului Rădescu. In Ianuarie 1945, N.K.V.D. (poliție rusă) însoțită de comisari români ,al căror rol era să mascheze operațiile poliției ruse în România, a făcut o colosală razie pe intreg teritoriul țării și a ridicat circa 100.000 de germani, cetățeni români, cari au fost transportați în Rusia. Guvernul român era răspunzător de libertatatea și siguranța vieții cetățenilor români. Dacă poliția rusă – deci poliția unui stat străin – a putut să desfășoare o astfel de activitate pe teritoriul României, înseamnă că guvernul român nu și-a impus autoritatea față de această poliție, și nu numai că n'a putut-o împiedeca să răpească libertatea unor cetățeni români aleși după voia ei, dar a fost obligat să-i pună la dispoziție și elemente din poliția română, care să facă act de prezență în această razie. Evident că într'un stat suveran o astfel de operație este de neimaginat.

Așa dar la 23 August 1944 România și-a pierdut suveranitatea. Cui a folosit deci această ieșire a României din alianța cu Germania, executată în condițiile dezastroase pe cari le-am văzut? Care a fost motivul care l'a obligat pe Regele Mihai și pe oamenii politici din blocul național-democrat, să-l înlăture pe Mareșalul Antonescu de la conducerea statului, **în timpul unei bătălii, care impunea ca toate forțele națiunii să fie unite pentru oprirea inamicului?** Un lucru este evident. Nu se poate încheia un armistițiu în cursul unei bătălii pe care inamicul a câștigat-o și când acest inamic înaintează în interiorul țării. Chiar dacă s'au dus tratative în acest scop înainte de această bătălie – așa cum a fost cazul româno-rus – ele nu pot fi continuate în timpul bătăliei care se desfășoară în favoarea inamicului. Căci se pot întâmpla două lucruri. Ori această bătălie este decisivă, și atunci inamicul nu se grăbește să încheie un armistițiu, ci merge până la capitularea învinsului, ori înaintarea lui poate fi oprită undeva pe o linie mai înapoi, și – în acest caz – trebue să fie oprit mai întâi inamicul pe această linie, și numai după aceia să se reia discuțiile pentru armistițiu. Adică trebue să se arate inamicului că nu suntem la ultima limită a rezistenței și că mai poate suferi pierderi grele într'o durată de timp nelimitată. Acesta era cazul României. Deși bătălia din Moldova și Basarabia se desfășura în favoarea adversarului, înaintarea acestuia putea fi oprită pe linia Carpații Moldovei – linia fortificată Focșani – Galați – apoi Dunărea până la Marea Neagră. Mareșalul Antonescu, în zilele de 21 și 22 August, decisese să apere această poziție. Rușii, opriți aici – văzând că sfârșitul răsboiului este încă departe – ar fi acordat condiții de armistițiu mai favorabile. Se știe cât de grăbiți erau atât Rușii cât și aliații lor occidentali ca să termine răsboiul înainte ca Germania să arunce în acțiune armele noi. Lovitura de stat de la 23 August a împiedecat punerea în aplicare a acestei hotărîri. **Prin acest act, Regele Mihai a sabotat și a distrus ori ce posibilitate de a salva independența României.**

„O națiune sau naționalitate este constituită îndată ce societatea trăiește sub aceleași legi, începe să existe tendinți generale în idei, interese materiale și morale mai identice, un scop comun de activitate; cu cât va fi unitate în aceste trei caractere constitutive, cu atât națiunea se face tare, compactă și virtoasă. Iar când ideile nu sunt primite de toți, când interesele se osebesc, când toți nu se mai înțeleg asupra scopului ce vor să ajungă atunci naționalitatea slăbește, lîncezește, piere și e un bine să piară."

Dimitrie BOLINTINEANU:
Națiune, Naționalitate (1869)

ȘTIRI DIN ȚARĂ

◆ **O delegație militară sovietică,** condusă de Mareșalul A. A. Greciko, prim locțiitor al ministrului apărării al U.R.S.S., deci mâna dreaptă a lui Malinovski, cel care a jucat principalul rol în debarcarea lui Crușciov, a inspectat **timp de trei zile** unități de artilerie antiaeriană, instalații militare și toate terenurile de aviație din apropiere de București. Leontin Sălăjan, general de armată și ministrul forțelor armate reperiste ,a însoțit tot timpul delegația. La recepția dată în onoarea acestei delegații de către ambasadorul sovietic la Bucureștii, în afară de vârfuri de partid ,de generali și ofițeri superiori reperiști, au asistat și toți atașații militari ai țărilor din pactul dela Varșovia. La plecare, avionul Mareșalului Greciko a decolat, marți 3 noiembrie, dimineața, de pe aerodromul militar dela Otopeni.

◇ **Cursurile de limba rusă** au fost reintroduse în programull posturilor de radio. La unele școli medii din Capitală, se învață deasemenea din nou limba rusă. Pe de altă parte, A.R.L.U.S. și-a reluat activitatea, o numeroasă delegație a acestei organizații, în frunte cu „academicianul" Nicolae Teodorescu, fiind trimisă pe timp de două săptămâni în Uniunea Sovietică, pentru împrospătarea cunoștințelor și metodelor de lucru. Dela București, arlusiștii reperiști au fost expediați direct la frontiera dintre Kazakhstan și Kirghizistan, anume la Alma-Ata.

◆ **„Festivalul filmului sovietic."** – În prima săptămână din noiembrie, cinematografele din București, cât și cele din orașele de provincie, au prezentat aproape numai filme sovietice: „Cântăreața sclavă", „Caietul albastru", Poveste de pe Don", Există un asemenea flăcău", „Colaboratorul Ceka", „Pășesc prin Moscova" etc., etc.

◇ **În raionul Roman,** colectiviști și „mecanizatori" n'au îndeplinit nici pe departe, planul arăturilor de toamnă. După cum relatează „Romînia Liberă" din 3. XI. 1964, la S. M. T. Roman nici un singur tractor n'a ieșit la câmp timp de 7 zile consecutiv, la Onișcani cele 10 tractoare ale brigăzii nr. 22 nu au executat nici un hectar de arătură (pentru că nu au fost luate măsuri ca îndată după recoltarea porumbului terenul să fie eliberat de coceni), iar la Boghicea și Dămienești „pînă acum nu au fost executate arături de toamnă decît pe suprafețe **cu totul neîsemnate".** În acest timp, la Starnberg, în apropiere de München, tovarășul profesor N. N. Constantinescu, invitat de onoare al Societății „Südosteuropa-Gesellschaft", făcea apologia colectivizării agricole și a transformărilor de structură reperiste.

◆ **Semnarea unui important contract cu un șantier japonez.** – În urma tratativelor duse cu reprezentanții șantierelor japoneze „Hitachi", întreprinderea de stat pentru comertul exterior „Industrialexport" va cumpăra din Japonia 8 nave maritime mineraliere a câte 25.400 tdw fiecare navă, precum și 2 tancuri petroliere a câte 36.150 tdw fiecare tanc petrolier. Valoarea contractului este de peste 36 milioane dolari, șantierele japoneze obligându-se să livreze primele nave la sfârșitul anului 1965, iar ultimele nave din această comandă în toamna anului 1967. Cu aceste constructii de calitate, dotate cu echipamente și utilaje moderne, flota maritimă română va fi sporită considerabil. Dealtfel, noi am recunoscut într'un număr trecut că în sectorul construcțiilor navale s'a realizat mult în tară.

◇ **Alta este însă situația la „rețeaua comercială".** – De vreo 13 ani, Ministerul Comerțului Interior studiază problema sistematizării rețelei comerciale, adică problema magazinelor de desfacere. Rezultatele „studiilor" și măsurilor luate sunt catastrofale, cauza principală fiind sărăcia lucie ce domnește în țară.

Iată cum se prezintă problema: Rețeaua comercială din România cuprinde circa 50.000 unități, din care mai mult de jumătate sunt situate la orașe. Aceste unități sunt deservite de circa 300.000 salariați, din care 66% lucrează în magazinele cu amănuntul. Aceasta ar însemna, teoretic, că pentru 370 consumatori ar fi 4 funcționari comerciali; situație satisfăcătoare deci. Mai este și altă socoteală: dacă se raportează volumul de desfacere la numărul de unități, se obține un rulaj mediu lunar de circa 80.000 lei, adică circa 220 lei de fiecare cumpărător. În asemenea condițiuni, nu prea vedem cum ar putea fi mărită rețeaua comercială... Pe măsură ce unele magazine sunt instalate în parterul blocurilor construite recent, alte magazine dispar... Pe de altă parte ,de când și în acest sector se aplică „metode științifice", fenomenele înregistrate sunt cu adevărat senzaționale:

1. Numărul măcelăriilor, în întreaga țară, este aproape egal cu acel al magazinelor de încălțăminte.

2. În toata țara functionează doar 2600 centre de desfacere de pâine ,adică 7300 locuitori sunt obligați să cumpere pâine de la acelaș magazin de desfacere.

3. Pe strada Lipscani din București, pe un perimetru de 300 metri, se găsesc în schimb 9 magazine care vând aceleași mărfuri, de aceiași calitate și la aceleași prețuri.

4. Alt rezultat al „metodelor științifice" este **tipizarea** magazinelor. Dacă pe o stradă se deschide un magazin de textile-confecții, care nu dispune, conform tipizării, de un raion de încălțăminte, cumpărătorii respectivi trebue să alerge după pantofi în alt cartier.

5. În teorie fiecare magazin trebuie să aibă în permanență un minimum de marfă conform cu fiecare tip de magazin, adică „sortimentul minimal". De cele mai multe ori însă, sortimentul minimal nu există: este, dar s'a isprăvit.

Dacă la orașe, situația rețelei comerciale este oarecum suportabilă, în schimb la sate dezastrul este total. În mediul rural, pot fi numărate pe degete magazinele alimentare care dispun de frigider. La sate, unitățile comerciale sunt vechile dughene, mai murdare și mai dărăpănate de cum erau înainte... La orașe mai sunt și chioșcuri, lamentabile ca aspect și foarte prost instalate. Din pricina acestor chioșcuri, unele orașe de provincie seamănă mai mult a iarmaroace asiatice. Dar chiar în Capitală, în apropiere de fostul magazin „Pop și Bunescu", există un chioșc care vinde articole vestimentare. Cumpărătorii dela țară, încearcă pantalonii de doc la fața locului, în mijlocul drumului...

Uniformizarea firmelor „rețelei comerciale" are darul să sluțească și mai mult aspectul orașelor. Inchipuiți-vă! Toate firmele magazinelor de textile sunt albastre, toate firmele restaurantelor sunt roșii, galbene pentru chimicale... În orașele de provincie, magazinele mai poartă încă numere: „Alimentara 1", „Textile-Confecții 2" etc. La București s'a renunțat la numere, magazinele recăpătând vechile lor denumiri (Vulturul de Mare, Globul de Aur, Papagal). Papagal sau Coțofană, magazinul este tot tipizat, cu lipsa sortimentului minimal, murdar și deservit de un personal căruia îi este absolut indiferent dacă clienții sunt sau nu sunt mulțumiți.

◆ **O puternică explozie și o deraiere de tren.** – În a treia săptămâna din august 1964, când cadrele de partid pregăteau marea paradă cu ocazia aniversării de 20 de ani a subjugării României, la Brașov, la Codlea, la Făgăraș, ca și la Sibiu toată lumea vorbea despre o puternică explozie care ar fi avut loc la uzinele, care produc **oficial** îngrășăminte chimice, din noul oraș **Victoria,** localitate aparținând raionului Făgăraș. Ciudat este că, în acelaș timp, traficul feroviar era întrerupt, pentru 24 ore, între **Sinaia** și **Valea Largă,** unde circulația fusese blocată din pricina unei deraieri de proporții destul de mari. Ziarele reperiste, ca de obicei, n'au scris nimic despre aceste întâmplări. Lumea însă, continuă să vorbească, făcând fel de fel de supoziții.

◇ **La Râșnov** au fost aduși acum și muncitori unguri, care lucreză într'o fabrică locală de unelte. În ultimul timp, raporturile dintre populația română și cea maghiară s'au înăsprit și la Râșnov așa cum este cazul în mai toate localitățile din Transilvania. În noaptea de 2 spre 3 septembrie 1964, doi flăcăi români au fost atacați și înjunghiați cu cuțitele de către un grup de unguri.

◆ **Rezistența pasivă a țăranilor.** – Turiști germani ,care au vizitat țara la începutul lui septembrie 1964, declară unanim că au fost impresionați de starea de delăsare a ogoarelor. Pretutindeni: bălării și pârloagă. În multe locuri, recolta nu fusese strânsă și nimeni nu se gândea s'o strângă. În convorbirile cu țăranii, s'a putut constata că aceștia sunt extrem de nemulțumiți că regimul i-a mințit și de data aceasta, promisiunile făcute înainte de 23 august rămânând simple promisiuni.

◇ **Potemkinismele regimului.** – Casele din satele care se află pe șoselele principale au fost văruite și vopsite. Pentru a da un și mai frumos aspect acestor sate, locuitorii au fost obligați să pună flori în fața fiecărei case, să văruiască și să repare podețele... Interesant este faptul că toate aceste lucrări de înfrumusețare **se referă doar la fațadă.** Tot ce nu se poate vedea din goana automobilului, străzile laterale, precum și șoselele locale, se află într'o stare mizerabilă. Dealtfel, tot ce întreprinde regimul, în orice domeniu, prezintă această caracteristică: fațadă înșelătoare și praf în ochii vizitatorilor străini.

◇ **Delegația parlamentară franceză** care a vizitat România în septembrie 1964, a avut următoarea compunere: **Boisson** Louis, născut la 5 ianuarie 1908, fost funcționar PTT, deputat socialist SFIO al departamentului Seine-Maritime; **Cermolacce** Paul, născut la 2 februarie 1912 la Marsilia, matelot, secretar general al sindicatului comunist CGT al marinarilor, membru al comitet[illegible] central al Partidului Comunist Francez [illegible]utat în Adunarea Națională; **Heitz** Edo[illegible] Léon, născut la 15 mai 1920 în Hotzheim (Alsacia), membru marcant al comunității israelite din Amiens (Somme), deputat gaullist UNR-UDT și negustor de vinuri și de băuturi spirtuoase; **Lainé** Jean, născut la 22 decembrie 1901, proprietar agricol, deputat al departamentului Eure, aparține grupului de partizani ai ministrului de finanțe Giscard d'Estaing; **Lecornu** Alain, născut la 18. 5. 1929 în Sulley (Calvados), administrator al unei cooperative de lapte și brânză, membru al Asociației de prietenie franco-israeliene, deputat gaullist UNR-UDT; **Morlevat** Robert, născut la 14 februarie 1907 în Saint Maur, lângă Paris, deputat radical socialist și om cum se cade dealtfel. Conducătorul delegației a fost deputatul gaullist **Risbourg** Jean ,născut la 2 martie 1913, propietar agricol și actionar al mai multor întreprinderi din departamentul Nord.

◆ **La Heleștieni,** comună din județul Roman, acum aparținând raionului Târgul Frumos, au avut loc, în vara aceasta, o serie de incidente grave între țăranii oclectivizați de o parte și responsabilii agricoli regionali, socotitorii locali, organele de partid și un detașament al miliției din Târgul Frumos pe de altă parte.

◇ **Cartierele periferice ale orașului Ploiești** arată și acum cum arătau acum 30 de ani, cu excepția că de atunci șipcele gardurilor s'au împuținat, gropile străzilor s'au mărit și au sporit, tencuiala caselor a căzut și tabla de pe unele acoperișuri a ieșit din cuie și flutură în bătaia vântului. Fotografiile arătoase, care ilustrează paginile „realizarilor în anii puterii populare", sunt luate numai și numai din centrul orașului.

◆ **Ștefan Voitec,** omul cu cioc, cu surâs bobletic și cu gesturi belalii, acel care a condus delegația „parlamentară" reperistă în Franța, are un rol de figurant în comitetul central al Partidului, dar o interesantă carieră marxistă. Născut în 1900 la Corabia, din părinți de origină cehă, Ștefan Voitec a fost student al Școlii Politehnice, pe atunci Școala de Poduri și Șosele, dar s'a împotmolit la „proiecte" și n'a obținut niciodată ititlul de inginer. Grație intervențiilor lui Pavlică Brătășanu, om bun la suflet, dar mereu în căutare de clientelă electorală, Voitec a fost numit suplinitor la școala medie din Corabia. S'a căsătorit și a avut 3 fete. Pe Pavlică Brătășanu 1-a părăsit însă, a devenit marxist și a avut năstrușnica idee să înființeze un partid a cărui existență și activitate n'a fost înregistrată nici măcar de cronicele celor mai confidențiale gazete, Partidul Socialist Umanitarist. Cei câțiva membri ai acestui partid erau dealtfel niște oameni simpatici, idealiști puțin cam șui, cu lavalieră roșie și pălării garibaldiene... Deși autoritățile nu-i deranjau activitatea, lui Voitec îi mergea foarte prost. Pentru a scăpa de sărăcie și de necazuri, s'a gândit că cel mai nimerit lucru ar fi să-și mărite fetele cu ofițeri de administrație. Zis și făcut. Iată-l deci pe marxistul nostru, socrul unui brelan de „ațiști" prezentabili și expeditivi. Cu forțe noi, Voitec a devenit redactor la revista „Proletarul". Și-a dizolvat vechiul partid și s'a înscris la social-democrați care, de bine de rău, erau reprezentați în Parlament și dispuneau de cadre destul de solide. Dar și în Partidul Social-Democrat, Fănică Voitec a rămas un personaj periferic. A venit războiul! Mobilizat la manutanța din Caracal, Voitec și-a văzut de treabă, stropind în timpul liber panselele, mușcatele și garoafele din fața casei. După război însă, în noua conjunctură și datorită lui Titel Petrescu, avocat de mare talent, Voitec a fost catapultat în forul de conducere al Partidului Social-Democrat, devenind aspirant de ministru. Când comuniștii, prin Lothar Rădăceanu, pe numele lui adevărat Wurzel din Rădăuți, au întreprins operația de lichidare a Partidului Social-Democrat, Voitec a ezitat un timp și nu s'a pronunțat nici pentru Rădăceanu, și nici pentru Titel Petrescu. În cele din urmă s'a decis, a trecut de partea comuniștilor, alegerea aceasta fiind răsplătită prin numirea lui în postul de ministru al învățământului. Avea și calificarea necesară, fusese doar profesor de caligrafie la o școală profesională de fete și maestru de desemn la căminul de ucenici... Cooptat în „C.C.-"ul „P.M.R."-ului, Voitec devine succesiv Președinte al Centralei Cooperativelor, Președinte al „Marei Adunări Naționale" și „candidat" al Biroului Politic. Interlocutor al domnului Pierre **Comte-Offenbach,** marcantă personalitate gaullistă și mare acționar al trusturilor lui Rotschild și Schneider-Creuzot, în euforia recepțiilor și a cupelor de șampanie, Voitec a uitat probalil că odinioară juca table cu misiții de cereale din portul Corabia și că vindea, pe sub mână, pături și cearceafuri cazone unui negustor armean care, din căruța trasă de o iapă chioară, își desfăcea marfa la toate bâlciurile din Oltenia.

◇ **Cu ocazia centenarului Universității din București,** dar tocmai în ziua când se sărbătorea „revoluția din octombrie", un număr de 19 actuali și foști profesori universitari au primit titlul de „profesor emerit al Republicii Populare Romîne". În afară de Nicolae Bănescu și Andrei Popovici-Bâznoșanu, care sunt acum nonagenari, acest titlu a fost acordat și lui **Anibal Teodorescu,** fost profesor al Facultății de Drept, avocat specializat în chestiuni de contencios administrativ, inițial membru al Partidului Conservator apoi membru al Partidului Poporului, fost ministru în guvernul Mareșalului Averescu și fost primar al Capitalei. În defintiv ,extrem de politicos cum îl știm, nu prea vedem cum Anibal Teodorescu ar fi putut refuza decernarea unui asemenea titlu. Și tot după cum îl avem în amintire, suntem siguri că s'a prezentat la recepția respectivă în aceiași ținută impecabilă, cu pantaloni exemplari, fără nici a cută, cu ghetele perfect lustruite, așa cum îi plăcea să apara și la bară... Dacă observa o mică pată pe surtuc sau constata că i s'a boțit batista, pierdea procesul... De felicitat, nu-l felicităm pentru promovarea în tagma „emeriților", dar ne bucură faptul să-l știm încă in viață.

◆ **Declarațiile unui emerit.** – Unul din corespondenții noștri a avut ocazia să se întrețină, fără martori și la un pahar cu vin, cu unul din cei mai emeriți voiajori culturali ai regimului dela București. Savurând o țigare de foi, printre rotocoalele de fum, emeritul a declarat următoarele: „Ce vrei, dragă, crezi că sunt comunist din convingere? Dar cum pot fi eu împotriva unui regim care mă răsfață? Sub nici un guvern trecut n'am călătorit atât de mult în străinătate, așa cum călătoresc acum. Am fost în China, am fost la Cairo și la Assuan, aproape în toate țările din America de Sud, de nu știu câte ori la Paris, la Bruxelles și la Geneva, cu avionul, cu vaporul și cu vagonul de dormit. Pe gratis mereu. Am fost atât de mult elogiat și încărcat cu onoruri, încât am început să cred și eu că sunt mare savant. Hotărît lucru, regimul profită de pe urma mea. Știu că la spatele meu operează alții și că sunt berbecul lor. Profită ei, dar profit și eu. Nu mă las. Ciupesc cât pot. Am ajuns să am un venit de 14.000 lei pe lună. Alți calegi au și mai mult, dar sper să-i ajung. Pentru noi nu există cumul. Suntem cumularzi, dragă. Unde s'a mai pomenit așa ceva în România. Suntem savanți, mă nene! Asta se plătește, pentru că regimul se servește de noi. Astăzi poți încasa, în acelaș timp, leafa de academician, de profesor universitar, de decan de facultate, de medic șef de spital, de director de minister sau de institut ,plus suplimentul de „emerit" și diversele premii. Afară de aceasta, noi emeriții mai primim și **bani în plic.** Nici eu nu știu de unde vin acești bani, dar nu put și-mi prind bine. Uită-te la mine: haine de ștofă englezească, cămașă de mătase naturală... Suntem privilegiați și trebue să onorăm atenția cu care suntem gratificați. Ce vrei, asta e situția! Din când în când, mă întâlnesc față în față cu unul sau cu altul din foștii mei colegi de facultate, băeți buni, cu lucrări remarcabile, cercetători care au muncit o viață întreagă, dar care acum trăesc de azi pe mâine, prăpădiți, palizi, cu palton ros în coate și cu pantofi scâlciiți. Când mă văd, întorc capul... Mi se frânge inima, dar ce să le fac... Dacă ar fi vrut, ar fi ajuns și ei »emeriți«, ca mine."

După cum se vede, emeriții nu sunt numai mari lichele, ci și sufletiști.

◇ **Altă lichea emerită.** – Dacă nu l-ar fi descoperit Gheorghe Cuza și dacă acelaș Gheorghe Cuza nu i-ar fi dat posibilitatea să-și câștige existența și să scrie la revista ieșană „Cetatea Moldovei", Eusebiu Camilar ar fi rămas secretar comunal la Hudești sau ar fi ajuns, cel mult, impiegat de mișcare în gară la Cucuteni. Dat fiind însă că în Moldova români neaoși nu prea erau comuniști, recrutorii de partid alergând cu lațul după ei, Eusebiu Camilar și-a oferit serviciile din prima zi a înscăunării regimului, mulțumindu-se la început cu funcția de corespondent-voluntar la „Romînia Liberă". Pe urmă, treaba a mers de la sine. Astăzi Camilar este scriitor consacrat, „emerit" bine'nțeles. Și în această calitate scrie candid în „Romînia Liberă" din 8 noiembrie 1964: „Hoarde năvăliseră atunci pe aria Moldovei, și în secolul nostru tot hoarde năvăliseră; cele de demult purtau drept semn de recunoaștere șomoiogul incendierii; cele mai de azi purtau zvastica." Ca și cum, el n'ar fi purtat zvastică, nici în piept și nici la brațul stâng al cămășii albastre.

◆ **La crematorul „Cenușa",** vârfurile de partid și emeriții au la dispoziție, pentru veșnică odihnă, propriul lor raion: cu nișe de marmoră adusă din Italia, cu mozaicuri și urne scumpe. Pentru vârfurile vârfurilor, încă din 1959 s'a început construcția „Panteonului", pe locul unde a fost odată Mormântul Soldatului Necunoscut. De fapt, din primii ani de „putere populară" terasa fostului Muzeu Militar fusese năpădită de bălării. Totuși, mâini necunoscute reaprindeau mereu flacăra... Ea ardea, printre bălării... Comuniștii au interzis atunci accesul terasei Mormântul Soldatului Necunoscut dispărând, peste noapte. În locul lui a apărut șantierul de construcție al așa zisului panteon care a fost terminat abia la sfârșitul anului trecut. Panteonul, un fel de furnal gigantic, a devenit locul oficial de ploconire al comuniștilor autohtoni și străini. Aci a fost și Petru Groza, cu toate că, prin testament, el ceruse să fie înmormântat la Deva.

◇ **„Casa Sanatorială Dealu."** – Fostul liceu militar „Mânăstirea Dealu", transformat succesiv în cămin pentru refugiații din Corea de Nord și în sanatoriu de tuberculoși, este acum „casă sanatorială" pentru preoții pensionari și alți preoți trimiși aci de Patriarhie, vreo 50 cu toții, personalul de serviciu fiind alcătuit din **foste** călugărițe. După informațiile pe care le deținem, ar fi vorba de **foste** călugărițe catolice.

◆ **Trecuți prin școlile și academiile militare sovietice** sunt următorii atașati militari reperiști: Lt. Colonel **Apostol** Dumitru, atașat militar la Sofia; Colonel **Berariu** Cornel, atașat militar,

(urmare în pag. 5)

Regimul dela București este regim instalat de inamic

SUBURBANA PANTELIMON: 1. SEPT. 1944

Klischee „Der Donauschwabe", Aalen/Württ.

În resemnată tăcere, populația din Pantelimon privește coloana de tancuri sovietice care se îndreaptă spre centrul Capitalei.

SE REVOLTĂ SLUGILE?

(Urmare din pag. 1)

nească. După ocuparea țării, jafurile, siluirile, umilința și batjocorirea poporului român de către hoardele asiatice ale lui Stalin n'au fost susceptibile să mărească numărul candidaților la cartea de membru al partidului comunist. Care român de bună credință s'ar fi putut înscrie în partidul ocupantului? Porțile au rămas larg deschise doar pentru aventurieri, pentru șmecheri și pentru unele minorități naționale. Până astăzi, situația a rămas aceiași. Cu astfel de „colaboratori", Gheorghiu-Dej nu se poate stropși și cu atât mai puțin nu-și poate arăta colții față de cel ce l-a înscăunat. Poporul român face într'adevăr bloc, dar contra lui și contra PMR-ului. Se pune întrebarea dacă Gheorghiu-Dej este în stare să câștige de partea sa poporul român. Poate să-l câștige?

Toată suflarea românească știe că, sub directa conducere a aceluiaș Dej, țara a fost vlăguită prin jaf, oamenii au fost terorizați cu folosirea celor mai diavolești metode, țărănimea a fost deposedată și că sate, orașe, întreprinderi și instituții au fost încadrate într'un sistem de supraveghere polițienească care transformă pe om într'un robot. Nacă vrea într'adevăr să câștige inimile românești, Gheorghiu-Dej trebue să dea dovezi, dovezi concrete, nu gargariseală retorică a agitatorilor la adunări-fulger și lansare de zvonuri în străinătate. **Gheorghiu-Dej trebue să restitue avutul țăranului și să redea libertatea poporului român.** Dacă redă însă această libertate, regimul se clatină și în cele din urmă se prăbușește. Lipsit de teroarea Miliției, a Securității și a șefilor de cadre, regimul actual nu rezistă, nici o săptămână. Iși poate oare cineva închipui că Gheorghiu-Dej este atât de prost, încât să nu-și dea seama că restaurarea libertății înseamnă condamnarea la moarte a regimului și propria lui prăbușire. Ar rămâne o singură ipoteză. Cuprins de remușcări și scârbit de viață, Gheorghiu-Dej s'a hotărît să moară. Și nu ca un câine, ci ca erou național. În sprijinul unei atari ipoteze, nu prea sunt însă indicii.

Pentru 2:

Sunt colaboratorii lui Gheorghiu-Dej fii ai poporului român, legați de destinul acestui popor, la bine și la greu? Sunt ei legați între ei prin acelaș trecut de suferințe și prin năzuinți? Alcătuiesc ei o comunitate de frați, gata să'nfrunte orice atac din afară?

În marea lor majoritate, colaboratorii lui Gheorghiu-Dej sunt alogeni, străini de neam, prin sânge și prin interese. Alții sunt simpli profitori, pescuitori în apă turbure, parveniți și lași. Puținii români care se gudură pe lângă „șef" sunt sinistre lichele, pleava morală a tuturor regimurilor, acei care și-au schimbat de mai multe ori surtucul. După cum i-au trădat pe cei de ieri, aceștia îl vor trăda și pe Gheorghiu-Dej, dacă acesta ar încerca să repună poporul român în toate drepturile lui. S'ar putea ca Gheorghiu-Dej să simtă în el chemarea pământului și a sângelui românesc, s'ar putea ca el să dorească sincer libertatea națională. El da, **dar nu colaboratorii lui.** Hotărît nu! Iși poate cineva imagina că Gheorghiu-Dej ar fi dispus să convoace toate slugile de care este înconjurat și să făurească, împreună cu ele, un plan pentru scuturarea jugului, adică să comploteze cu toți alogenii din „comitetul central" împotriva stăpânilor supremi din Kremlin. El știe prea bine că urechea stăpânului este prezentă la toate ședințele. Nu o singură ureche, ci mai multe... În imposibilitate de a complota, Gheorghiu-Dej este nevoit să joace cartea stăpânului...

Pentru 3:

Datorită situației ei geografice, România nu poate ieși la ora actuală de sub „aripa ocrotitoare" a Moscovei. La numai câteva ore de marș, Rusia poate concentra zeci de divizii blindate, capabile să înăbușe orice încercare de rebeliune. Chiar dacă ar fi dispus să riposteze, guvernul din București nu are cu ce să riposteze. Dintre toate statele legate prin pactul dela Varșovia, România are cel mai mic număr de unități blindate și motomecanizate, rolul actualei armate române fiind mai mult acela de a păzi căile de comunicații și de a asigura funcționarea etapelor. Unitățile de rachete sunt puse sub control și sub comandă sovietică. Dealtfel toate forțele armate române, precum și transporturile sunt puse sub controlul lui Bodnăraș, omul de legătură al Kremlinului. În eventualitatea că totuși Gheorghiu-Dej ar fi hotărît să treacă la acțiune, atunci neapărat trebue sa-l înlăture pe Bodnăraș. Poate el să facă aceasta?

Concluzie:

Așa stând lucrurile, adică echipa dela București fiind obligată să urmeze itinerarul indicat de Moscova, cu șleaurile bine strânse și cu perspectiva de a primi bice pe spinare la orice opinteală, ne întrebăm ce rost are toată această intoxicare cu știri fanteziste, știri lansate de „cercuri diplomatice bine informate", înzorzonate și difuzate de campionii „coexistenței pașnice"... În țară, teroarea își urmează cursul, sărăcia este lucie, lipsește carnea, lipsește pâinea, lipsesc obiectele de prima necesitate, politica agricolă a regimului este falimentară... De ce atunci această campanie, perfect orchestrată, care vrea să demonstreze că România s'a „liberalizat" și că urmează acum propriul ei drum? Nu este oare vorba de un raport de colaborare, între alogenii din guvernul reperist și anumite cercuri occidentale, interesate să mențină regimul falimentar dela București? Nu-l bocesc acum aceleași cercuri pe Nikita Serghievici, după ce l-au ajutat cum au putut, cu cereale și cu credite? Regimul lui Tito nu este menținut cu ajutoarele din Statele-Unite? Și cine îl ajută pe Gomulka? Așa este și cu regimul dela București. Campania cu pricina a fost regizată în scopul de a justifica pomparea de credite din Statele-Unite, din Anglia și din Franța, credite cu ajutorul cărora regimul, străin de neam și de năzuințele poporului român, să-și poată continua „misiunea" de administrator al sistemului colonial sovietic.

Fără să vrem, ajungem la concluzia că ne aflăm totuși în fața unei conspirații, a unei conspirații pe plan mondial, împotriva României și a poporului român.

Alexandru ȘUGA

Un manifest al Asociației Românilor din Nordvestul Germaniei

Cu ocazia zilei doliului național, Buletinul Asociației Românilor din Nordvestul Germaniei a publicat următorul articol-manifest, semnat de întregul comitet:

«De douăzeci de ani neamul românesc blestemă o zi neagră ziua lacrimilor și a desnădejdii – o zi în care o țară întreagă a fost cufundată în robia iadului. La 23 August vocea regelui Mihai anunța la radio că România a încetat să mai fie liberă, că alții, streini de bucuriile și durerile românești, vor hotărî deacum asupra destinului unui popor care de-alungul istoriei, n'a poftit bunul vecinilor ci și-a împlinit cuminte, temător de de Dumnezeu și în rodnică omenie, datoria. Vocea regelui Mihai în acel sumbru 23 August anunța că a deschis fruntariile țării, slobozind astfel întunerecul, sila, prada și necinstea.

Cine va putea număra vreodată mormintele valahe din Vârșeț și Maramureș până în ocna Siberiei, cine va ști câte case au fost necinstite, câte biserici arse și prădate, câți prunci înnăbușiți în pântecele maicilor lor?

*

De douăzeci de ani, felurite grupe și căpetenii politice se ceartă revendicându-și fiecare gloria marei trădari. Se publică sau se citează documente ticluite, se croiesc minciuni și se lansează legende asupra blestematei zile. Dar cel mai sfruntat neadevăr, din care toți – la Moscova ,New York sau București – se adapă, e afirmația că poporul românesc ar fi dorit și ar fi participat chiar la cumplita nelegiuire. Unde s'a mai văzut vreodată neam, sau om sau orice viețuitoare ce aleargă de bună voie spre zalhana, spre ștreangul sau satârul călăului?

Românul n'a voit acel 23 August pentrucă nu și-a dorit pieirea; nu l-a sprijinit pentrucă nu slujește nedreptății; nu s'a bucurat de el pentrucă urăște trădarea.

*

Iata că în ultima vreme ne vin vești din robita țară, că stăpânii Bucureștilor, după douăzeci de ani de argăție, credincioasă Moscovei, se emancipează. Nu s'au deschis bisericile poprite și călugării isgoniți din lăcașurile sfinte nu s'au întors, dar au fost eliberați câțiva deținuți politici; n'au căpătat țăranii glia înapoi, dar s'au târnosit fabrici, să se îmbuibe noua clasă; n'are muncitorul încă ce mânca, dar sunt poftiți occidentalii să-și lepede arginții la Mamaia sau Predeal.

Noi, cei de aici, din străinătăți, așteptăm. Ca acum douăzeci de ani, ca acum zece veacuri, așteptăm risipa și pieirea cutropitorilor. Cu românească răbdare, așteptăm sfârșitul răutăților.

Tăcuți, cuminți, noi suntem zodia viitorului pentruca noi suntem cu cei tăcuți din patrie, Țara. De orice mormânt nesăpat și de orice chilie de temniță părăsită, ne bucurăm. Înțelegem chiar că s'ar putea să le fi dat Dumnezeu bolșevicilor mintea cea de pe urmă. Se apropie ceasul de apoi pentru noua ciocoime de pe malurille Dâmboviței. Dar țara, țara cea adevărată, Românimea în care noi cu mândrie ne număram, n'a vorbit încă.»

«LE MALHEUR DES USURPATEURS EST D'AVOIR POUR ENNEMIS ET CEUX QUI LEUR ONT DONNÉ LA COURONNE ET CEUX AUXQUELS ILS L'ONT OTÉE.»

– BALZAC –

PISANIA BISERICII SF. NICOLAE DIN CHILIA

† Cu voia Tatălui și cu ajutorul Fiului și cu săvârșirea Sfântului Duh, a voit, binecinstitorul și de Hristos iubitorul, Io Vasile voevod, din mila lui Dumnezeu domn al țării Moldovei, să zidească biserică în mijlocul cetății Chilia, unde este hramul sfântului ierarh și făcător de minuni Nicolae. Și a început a se zidi în anul 7155 (= 1647), Martie și s'a sfârșit în anul 7156 (= 1648), în luna Mai 30.

„Neamurile auziră țipătul chinuirei tale; pământul se mișcă. Dumnezeu numai să nu-l fi auzit?... Răsbunătorul prevestit nu s'a născut oare?"

CÂNTAREA ROMÂNIEI

PIERDERILE SUFERITE DE POPUȚIA CIVILĂ DUPĂ INTRAREA TRUPELOR SOVIETICE ÎN ROMÂNA

La sfârșitul anului 1945, doi funcționari superiori ai unei instituții de stat, D.L. și S.V.A., pe bază de cifre obținute dela Marele Stat Major, cât și dela Institutul Central de Statistică, au întocmit un studiu privitor la pierderile suferite de țara noastră în cursul celui de-al doilea război mondial, înainte și după 23 August 1944.

Autorii studiului dau și cifra ostașilor români **luați prizonieri de trupele sovietice, după 24 August 1944,** cifră care este identică cu cea publicată de noi, anume:

Ofițeri	2.325
Subofițeri	2.180
Trupă	124.602
Total:	129.107

ostași români, făcuți prizonieri după „armistițiu".

În acelaș studiu însă sunt publicate și pierderile populației civile, în perioada 23 August – 9 Mai 1945, anume:

Morți	20.544
Răniți	88.237
Dispăruți	36.222
Total:	144.803

Se specifică deasemenea că în urma bombardamentelor aviației germane, populația civilă, pe întregul teritoriu al țării, a avut 529 morți și 649 răniți.

Comparând aceste cifre și ținând seama că pierderile în vieți omenești ale populației civile cu ocazia luptelor terestre, după 23 August 1944, au fost minime, rezultă **că 20.000 de civili (bărbați, femei și copii) au fost uciși de soldații ruși, uneori operând în bandă, între 23 August 1944 și 9 Mai 1945.**

NE SCRIU CITITORII

Lipsa de spaţiu nu ne îngădue să publicăm, aci mai jos, decât fragmente din câteva scrisori primite în ultimul timp la redacţie. Ele arată totuşi audienţa de care se bucură „Stindardul" printre compatrioţii din exil şi printre exilaţii aparţinând popoarelor vecine, confirmând exactitatea informaţiilor pe care le dăm în fiecare număr, precum şi justeţea tezelor pe care le susţinem.

Astfel, **un preot ortodox român, cetăţean al Statelor Unite,** ne scrie următoarele:

„Dintre toate publicaţiile apărute după 23 August 1944 cea mai bună şi mai placută la citit este »Stindardul«, aşa cum era pe timpuri...

Sunt mândru că se mai găsesc personalităţi cari văd, simt şi trăesc doliul în care se sbate ţara noastră România şi visează **eliberarea lumii întregi de sub tirania barbară a financiarilor mondiali...** Alăturat vă trimit pentru încurajarea luptei ce o duceţi împotriva tiranilor, suma de 25.00 dorali USA.

Vă urez succes şi eu mă rog lui Dumnezeu, că numai El ne mai poate salva..."

Cărturar român domiciliat într'o ţară din Europa occidentală:

„...Vă rog să primiţi, aci alăturat, abonamentul meu pe anul în curs la »Stindardul«, pe care-l primesc şi citesc cu tot interesul. Sunt cu totul de acord cu atacul prietenului Lozovan contra oportunistului Eugen Ionescu. Continuaţi!"

Mesaj din ţara robită:

„...Sunt sigur că şi tu încerci aceiaşi emoţie cu mine, atunci cînd îţi aminteşti de timpurile frumoase cînd nu ştiam cît de urîte pot fi realităţile vieţii. Am aflat mai tîrziu, ceace nu am citit în cărţile noastre de şcoală şi nici nu ne-au spus profesorii noştrii, că viaţa poate să constitue un continu compromis între idealuri şi realitate... Inţăleg bine clocotul tău sufletesc, poate mai bine decît oricine. Dar, ce păcat!, că în epoca în care trăim, politica a rămas încă la definiţia lui Machiavelli, fără consideraţie pentru idealurile adevărate ale umanităţii şi pentru etică. Numai atunci cînd morala va fi suprema lege, omenirea va putea spune că într-adevăr a ajuns la un stadiu superior... Situţia din ţară **este aceiaşi** pe care desigur că o cunoşti destul de bine... Desigur că desfăşurarea celui de al 2-lea război mondial şi poziţia geografică a ţării noastre explică starea actuală de lucruri. După părerea mea, nu comuniştii şi ruşii au fost tari, **ci occidentul a fost slab, dezunit şi lipsit de o idee forţă. Trebue să vedem în el cauza principală a actualei stări de lucruri...** Aştept veşti dela tine. Te îmbrăţişez cu toată dragostea."

Alt mesaj din ţara robită:

„...Dacă ar fi alegeri libere s-ar minuna lumea de ce-ar ieşi din ele. In cei 20 de ani de comunism, cu toată neagra mizerie în care a trăit, poporul nostru a învăţat abia acum cum ar trebui să facă politică dacă ar avea putinţa să-şi exprime liber convingerile. Vremea demagogilor şi a argumentelor ieftine a trecut. Ultimul ţăran colectivist ştie să-l judece pe fiecare după fapte, după comportare şi după onestitatea gândurilor. Dorinţa de libertate este atît de mare, încît nimeni nu ar mai putea răbda nici cea mai dulce dictatură, chiar dacă asemenea dictatură ar fi instaurată în numele celor mai nobile principii. Regimul de astăzi îşi dă perfect de bine seama că ordinele venite de sus, normativele şi planificările fabricate în birouri nu sunt menite să îndrepte actuala stare de lucruri. Oamenii trebue deci convinşi că este în interesul lor să facă sau să nu facă cutare şi cutare lucru. Presiunile şi teroarea nu mai pot avea astăzi rolul pe care l-au avut acum 5–6 ani. Lumea este plictisită; toţi au devenit fatalişti, dar de temut nu se mai tem... Regimul nici nu mai încearcă să facă presiuni şi să agite spectrul puşcăriei... Vedeţi – spun comuniştii, în afara şedinţelor, în conversatii particulare, fără martori – vedeţi, suntem nevoiţi să ne descurcăm singuri, cum putem. Cei din Vest, pe care Dvs v-aţi bizuit, se înţeleg ei singuri, cu Ruşii şi cu Chinezii. Ce vreţi să facem noi? Nu-i mai bine să ne vedem de treabă, să facem comerţ cu toată lumea şi să ridicăm nivelul de viaţă al poporului... Deaceea, ziarele partidului fac mare publicitate pentru cea mai neînsemnată vizită a unui occidental, fie el somitate ştiinţifică sau simplu negustor... Este şi aceasta o metodă de a demoraliza lumea şi a scoate din rădăcini orice speranţă. Totuşi speranţa într-o schimbare este întreţinută chiar de aceleaşi ziare comuniste, între altele prin campania deslănţuită împotriva lui Goldwater, prezentat **în fiecare zi** drept unul care ar fi în stare să deslănţue războiul. Contradicţia este evidentă şi supărătoare. Acum ziarele îl înjură mai puţin pe Goldwater şi se străduesc să convingă lumea că el va fi zdrobit în alegeri. Lumea crede totuşi că nu va fi zdrobit şi continuă să spere..."

Un român ocupând un loc de frunte în comunitatea românească din Brazilia ne scrie:

„...După părerea noastră, revoluţia nesângeroasă, dar promptă şi – (de necrezut pentru Brazilia!) – bine organizată ,are o însemnătate mult mai mare decât i-se dă în străinătate: comuniştii, sub oblăduirea guvernului şi a Preşedintelui Republicii, au creiat un puternic şi periculos cap de pod, în cea mai importantă ţară din America de Sud. Pe ziua de 2 Mai 1964 urma să dea lovitura, transformând Brazilia într'un nou satelit al imperiului roşu. Vă daţi seama ce ar fi însemnat. In trei până la 6 luni ar fi căzut în mâinile comuniştilor cel puţin jumătate din statele sud-americane, iar în curs de un an, cu siguranţă şi restul. Descinderile ce s'au făcut, au descoperit amănunte senzaţionale cu privire la ajutorul masiv în bani şi arme primit de comuniştii de aici, din Cuba, Praga, Moscova şi Peking. S'au făcut foarte multe arestări. Au fost casate mondatele a 54 parlamentari ,dovediţi că lucrau mână în mână cu Moscova şi Cuba. A fost ridicat exerciţiul drepturilor politice (adică suspendate pe 10 ani): fostului preşedinte Goulart (fugit în Uruguay), fostului preşedinte Janio Quadros, guv. statului Pernambuco, Miguel Arraes, deputatului Lionel Brizola etc. **Informaţiile publicate la timpul său în »Stindardul« dovedesc clarviziunea şi poziţia corectă şi justificată ce a adoptat cu privire la Brazilia; evenimentele au dovedit-o...**

Dorim să conoaştem noutăţi cu privire la persecuţia la care aţi fost supus de guvernul din Bonn. Intr'o recentă adunare a Frontului pentru Eliberarea Popoarelor subjugate de Comunism, aţi fost aplaudat de delegaţiile a 6 naţiuni captive, pentru intransigenţa şi curajul în lupta ce o duceţi.

In curând e vorba să se modifice legea referitoare la remiterea de bani în străinătate. Astfel, sperăm că în curând putem să expediem, pe căi normale ,obolul Sao-Paulo-ului pentru bravul »Stindard«... Cu urări de sănătate şi izbândă în luptă!"

Dela un fost militar român, domiciliat acum în Liban:

„...Am citit cu multă emoţie tot ce-aţi scris în legătură cu faptele de arme ale unităţilor noastre în Rusia, am citit ordinele de zi şi listele de morţi... Mă întreb cum de aţi putut aduna atâtea documente şi atâtea fotografii. Nimeni nu s'a gândit să facă ce-aţi făcut Dvs, cei dela »Stindardul«. Desigur că şi urmaşii vor citi cu înfrigurare paginile acestea şi vor căuta »Stindardul« prin toate bibliotecile şi în lucrurile rămase dela noi, care vom fi atunci cenuşe... Ar trebui să punem toţi, mână de la mână, să scoatem o carte despre participarea noastră la războiul anticomunist. Cartea se păstrează mai bine şi ar fi de mare folos. Vă rog să scrieţi în ziar şi despre Căpitanul aviator **Şerbănescu,** poate cel mai glorios zburător al aviaţiei noastre de vânătoare, ultimul comandant al tuturor escadrilelor de vânătoare care au înfruntat pe anglo-americani. Căpitanul Şerbănescu a căzut vitejeste, într'o luptă inegală, cu puţin timp înainte de 23 august 1944, cea mai blestemată zi din istoria poporului nostru. Cu Dumnezeu, tot înainte!"

Un compatriot care a ales de curând libertatea:

„Din întâmplare, mi-a căzut în mână un exemplar din »Stindardul«. Până acum, citisem alte publicaţii ale emigranţilor români şi mă minunasem că lumea de aci este foarte slab informată despre schimbările din ţară. Despre **ce a fost,** cei tineri nu vor să mai ştie nimic. Toată lumea se gândeşte **la ce va fi mâine.** Ziarul Dvs are marele merit că pune această problemă, dar ar trebui s'o pună şi mai mult. Tineretul din ţară vrea să trăiască liber, vrea să i se respecte dreptul la muncă şi să se instruiască, după libera lui voinţă, fără amestecul forţelor politice în ştiinţă şi în literatură. Dacă ar ajunge în ţară, multe ziare ce apar în exil nu ar fi înţelese. Cred însă că »Stindardul« ar fi înţeles de toată lumea..."

Un intelectual bulgar, domiciliat într'o ţară de limbă franceză:

„Je n'ai pas l'honneur de vous connaitre personnellement, mais je tiens par cette lettre vous exprimer mes remerciements de m'avoir envoyé le dernier numéro de »Stindardul«, dont j'ai vivement apprecié les articles.

Aujourd'hui, dans les conditions qui nous sont imposées par la politique occidentale, la tâche de défendre l'indépendance nationale et la liberté légitime de nos peuples asservis est devenue ardue et parfois notre devoir rencontre des obstacles du côté de ceux qui, en principe, doivent nous aider, **mais en réalité nous trahissent.** Dans ces conditions, **plus que jamais nous devrons serrer nos rangs dans une union fraternelle, conséquence logique de notre cause commune qui depasse de loin l'orbite de notre but – la libération de nos patries, parceque sur les débris de l'impérialisme russe naitra une vraie Europe et nos sacrifices en seront la base. Car notre combat est avant tout un combat européen.**

Quoi qu'il advienne, que nous soyons compris ou oubliés, soutenus ou méprisés, miserables ou forts nous continuerons notre juste combat jusqu'a la liberté!

En vous remerciant encore une fois de m'avoir envoyé »Stindardul« et dans l'attente de recevoir les prochains numéros, veuillez agréer, cher Monsieur, mes salutations cordiales et fraternelles."

Ştiri din Ţară

(urmare din pag. 4)

aeronautic şi naval la Athena; Lt. Colonel **Constantin** Petre, ataşat militar la Praga; Colonel **Iaută** Gheorghe, ataşat militar la Belgrad; General-maior **Lefter** Gheorghe, acum în M.F.A. la Bucureşti; Lt. Colonel **Macavei** Alexandru, ataşat militar şi aeronautic la Budapesta; Lt. Colonel **Nicoară** Gheorghe, ataşat militar, aeronautic şi naval la Paris; Colonel **Popa** G. Ion, ataşat militar, aeronautic şi naval la Londra; Colonel **Sorescu** Marin, ataşat militar, aeronautic şi naval la Peking şi Djakarta; Colonel **Trofin** Ion, ataşat militar, aeronautic şi naval la Moscova, precum şi Maiorul **Vlădescu** Stan, ataşat militar-adjunct la Paris.

◇ **Conserve de carne pentru Ghana şi alte ţări africane.** – După cum se ştie, în ţară este mare lipsă de carne, în unele regiuni carnea fiind distribuită odată sau de două ori pe săptămână. Cantităţi enorme de conserve de carne „Corned Beef" se trimit în schimb în Ghana şi în alte republici progresiste din Africa. La Accra, în Farrar Avenue C/136/3, reprezentanţa reperistă a instalat o expoziţie permanentă şi un centru de desfacere al conservelor de tot felul. Dealtfel toate produsele alimentare care sunt aruncate, în mari cantităţi, pe piaţa mondială, în ţară sunt necunoscute. In timp ce în străinătate se pot cumpăra vinuri alese, de provenienţă din România, vinul pus în vânzare în ţară este mizerabil şi are gust mai mult de oţet.

◆ **Episcopul Hossu la Căldăruşani.** – E. S. Dr. Iuliu Hossu, Episcop de Cluj-Gherla, continuă a fi deţinut în Mânăstirea Căldăruşani, situată la 35 Km Nord de Bucureşti. Ilustrul prizonier, al cărui nume este legat de reîntregirea noastră naţională, întrucât el este acel care a citit Declaraţia de Unire în adunarea naţională dela Alba-Iulia, la 1 decembrie 1918, a împlinit de curând vârsta de 80 de ani. După moartea, în închisoarea dela Gherla, a Episcopului de Baia Mare şi de Maramureş, Dr. Alexandru Rusu, Excelenţa Sa Dr. Iuliu Hossu este singurul episcop român unit rămas în viaţă, din cei şase întemniţaţi în 1948. Aceasta nu înseamnă însă că Biserica Română Unită nu dispune în ţară şi de alţi episcopi.

◇ **Atacurile împotriva Uniunii Sovietice au încetat cu desăvârşire.** – Incă înainte de debarcarea lui Cruşciov, campania antisovietică, cu şedinţe „de prelucrare" a hotărîrilor partidului şi cu adunări fulger, fusese cu desăvârşire oprită. Această campanie slăbise de fapt încă dela finele lunii mai 1964 ,după ce Chivu Stoica se înapoiase dela Moscova. In legătură cu această campanie, socotim că este necesar să mai dăm câteva amănunte.

La şedintele „de prelucrare" s'au spus lucruri care, deşi erau cunoscute de toată lumea, au produs cea mai mare stupoare. S'a afirmat în public că URSS-ul a jefuit timp de 20 de ani România, că URSS a anexat Basarabia şi Bucovina de Nord **fără niciu un drept,** că Ruşii au luat cu japca petrolul, că datorită lor România s'a îndepărtat de ţările occidentale care nu-i făcuseră nici un rău... S'a mai spus, tot dela tribună, că Sovromurile nu erau decât o formă deghizată a jafului organizat, Ruşii încasând beneficiile planificate chiar dacă întreprinderea respectivă lucra în pierdere. Intr'o adunare a funcţionarilor Ministerului Industriei Alimentare s'a spus că Ruşii ne-au luat tot peştele, pentru a îngrăşa cu el terenurile lor agricole. In altă adunare, a personalului Ministerului Petrolului şi Chimiei, a fost vorba despre femeile sovietice căsătorite cu români, afirmându-se că ele ar fi spioane, care comunică în 24 de ore, la Moscova, tot ce află dela soţul respectiv. La o sumă de întreprinderi din Capitală s'a afirmat că toate utilajele de provienţă sovietică sunt scumpe şi necorespunzătoare, în timp ce Apusul poate furniza utilaje moderne şi de mare productivitate, în condiţiuni avantajoase şi cu acordare de credite pe termen lung.

Interesant este că toate aceste declaraţii nu se făceau spontan, **ci era vorba de citirea unor texte,** întocmite de organizaţia de bază pe baza directivelor primite dela eşalonul superior. Treabă organizată deci. Mai senzaţional decât textele era faptul că ele erau citite de aceiaşi oameni care-i slugăriseră până atunci pe controlorii ruşi.

Confuzia era însă totală când, la sfârşitul şedinţei, un comunist mai mare în grad lua cuvântul şi atrăgea atenţia ascultătorilor **să nu interpreteze greşit aceste atacuri, România rămânând mai departe alături de Uniunea Sovietică,** hotărîtă să continue lupta împotriva sistemului capitalist, „până la victoria totală şi definitivă a forţelor comuniste în întreaga lume". După asemenea adunare, nu este greu de presupus cu ce gânduri şi cu ce sentimente pleca lumea acasă. Foarte puţini erau acei care, reţinând doar atacurile, îşi făceau speranţe. Alţii plecau cu convingerea că, după oarecare destindere, comuniştii vor strânge şi mai mult şurubul, la cererea Ruşilor. Infine, cei mai mulţi considerau toată chestia ca o farsă comunistă, menită să determine anumite, ţări capitaliste să acorde R.P.R.-ului credite, utilaje şi licenţe, Uniunea Sovietică fiind de acord cu întreaga acţiune şi cu metodele folosite.

Aceasta este şi părerea noastră.

CONFRAŢI DIN EXIL!

Ne bucură foarte mult faptul că folosiţi ştirile noastre din ţară. Când publicaţi însă aceste ştiri, nu uitaţi însă să indicaţi şi sursa ,barem din când în când. Credem că avem dreptul să vă cerem acest lucru, pentru că aceste informaţii sunt adunate cu trudă, uneori chiar cu riscuri.

Toate ziarele străine, care publică informaţiile noastre, precizează că aceste informaţii au fost luate din STINDARDUL.

PENTRU ABONAŢII DIN FRANŢA

Orice sume de bani destinate ziarului rugăm a se trimite la noul nostru cont cecpostal, anume:

C. C. P. — PARIS — 11.149.47
M. STOICANESCO Constantin
10, rue Edm. Guillout
Paris 15-e
cu menţiunea: **pour l'Etendard**

SCÎNTEISME

Pseudonimul „Horia Liman" (hibrizii Levantului au toţi nostalgia înrudirii cu craiul munţilor) s'a plimbat prin Danemarca şi şi-a consemnat impresiile în „Scînteia" din 11 iulie 1964: „Palatul Amalienborg este o copie miniaturală a Palatului de iarnă de la Leningrad". In 13 cuvinte tovul dovedeşte că n'a deschis „Marea Enciclopedie Sovietică" pentru a se informa. Ar fi văzut acolo (vol. 17 p. 84 art. **Zimnij dovreţ**) că palatul din Sankt-Petersburg a fost construit în 1754–1762 de către arhitectul italian V. V. Rastrelli (Rusnacii sunt deci inocenţi în chestie). Cât despre actualul palat regal din Copenhaga, clădit în locul vechiului castel – care data din vremea când mlaştinile Nevei erau doar imperiul mormolocilor şi al lipitorilor – acesta a fost realizat în 1749 de către arhitecţii danezi Tuscher şi Eigtved. „Copia" există doar în mintea turistului RPR-ist habar n'având de cronologie.

Mai departe suspină „Limanul": „Undeva, nu departe, se ascunde sediul Combaltagului – comandamentul uniunii de colaborare danezo-vest-germane în spaţiul baltic". **Se ascunde!** Dragă Doamne, ca în zona interzisă din Aleea Vulpache? Orice pieton putând face 200 de paşi până la primul chioşc ar fi găsit volumul albastru al anuarului telefonic din Seelanda. Fără să fie obligat să se legitimeze ar fi putut citi în coloanele 75–85 toate adresele serviciilor ministerului apărării.

Iată şi un adevăr surprinzător în mijlocul atâtor gogoşi înfuriate: „Oameni calmi şi taciturni, Danezii spun: Noi avem o veche tradiţie a demnităţii". Intreabă-l pe Hruşciov care, cu ocazia vizitei la şantierele navale „Burmeister & Wein", şi-a închipuit că poate face agitaţie. Răspunsul l-a sufocat astmatic: muncitorii danezi nu au a primi lecţii dela nimeni de felul cum să-şi apere drepturile. In schimb Nichita a trebuit să recunoască că kolhoznicii lui au mult de învăţat dela fermierii danezi. Căci „agricultura cea mai înaintată" nu cunoaşte uzajul îngrăşămintelor şi aplică metode biblice: ca pre vremea lui Solomon recoltele depind de generozitatea picurândă din sfincterele păsărilor cerului.

RĂZBOIUL SUBVERSIV

Pentru a vedea cum o comunitate autonomă de luptători, sub conducerea unui şef energic, poate să acţioneze în teritoriul ocupat de inamic, în orice condiţiuni, cu minimum de efective şi cu folosirea unui material uşor, vă recomandăm să citiţi lucrarea lui

Roger Cosyns-Verhaegen
„LA GUERRE SUBVERSIVE"
Edition du Ponant
89, rue du Trône, Bruxelles 5

Autorul tratează pe larg: problema unităţilor de obstrucţie, sabotajul şi tactica grupelor de sabotaj, operatiunile detaşamentelor izolate, problemele de aprovizionare, marşul în zonele controlate de inamic, tehnica de luptă, tehnologia armamentului sintetic, recrutarea, formarea spirituală şi instrucţia cadrelor, propaganda în teritoriul ocupat de inamic, organizarea punctelor de sprijin, menţinerea legăturilor, sincronizarea acţiunilor etc.

Luptăm pentru Libertate, nu pentru «Liberalizare»

Iluzii și realități

(urmare din pag. 1)

mulțumim să constatăm că „liberalizarea" khrusciovianǎ nu aduce nimic nou. Într'o situație gravă, atunci când haosul economic era total, iar rezistența țăranilor amenința însăși existența regimului comunist, Lenin a introdus NEP-ul; ceea ce n'a impiedicat câtuși de puțin **colectivizarea forțată, care s'a soldat cu masacrarea și deportarea a mai multor milioane de țărani, în 1933.** Stalin a avut și el perioada lui de liberalizare. Tot în momente critice. În cursul celui de-al doilea război mondial, ofițerii au primit grade și li s'au dat puteri discreționare; preoții au fost eliberați din închisori — cei încă în viață — și bisericile au fost deschise. Ce-a urmat după aceea, se știe. Pătrunderea capitalului occidental? Complexele industriale depe Nipru au fost construite de trusturi americane și germane. Nou e numai faptul că oamenii politici occidentali n'au învățat nimic dintr'o experiență veche, bogată în învățăminte. Puterile occidentale sunt gata să acorde împrumuturi pe termen lung Rusiei bolșevice, deși aceasta a făcut c udatoriile anterioare tabula rasa. Cum ne explicăm această complezență față de Moscova? Foarte simplu. Împrumuturile pe termen lung dau posibilitatea capitalului apatrid să obțină comenzi profitabile, **iar dacă la data scadenței polița nu e onorată, spoliat nu e decât micul contribuabil.**

Așa stând lucrurile, contribue „evoluția" actuală a regimului bolșevic la diminuarea primejdiei comuniste? Cert, nu. Sistemul comunist e falimentar, desigur, contradicțiile interne crescânde îl rod necontenit, dar, printr'un curios paradox, însumarea eșecurilor interioare îi măresc propensiunea către dominația mondială. Atribuiți această incongruență logică ignoranței, stupizeniei, incapacității adversarilor lui; atribuiți aceasta setei nepotolite de câștig ilicit a capitalului cosmopolit ori conspirației mondiale; atribuiți aceasta substituirii frigiderului în locul marilor idealuri de către democrațiile burgheze, — cauza veritabilă nu schimbă cu nimic realitatea: confirmarea practică a eșecului total al ideologiei marxiste accentuiază și aceelerează acțiunea distrugătoare a virusului comunist. Dificultățile interne ale sistemului sovietic, neexploatate oportun, măresc nevoia compensațiilor externe, devenite vitale, și agravează astfel primejdia unei conflagrații mondiale.

3. **Tendința centrifugală a sateliților.** Față cu manevrele, acrobațiile și tertipurile comuniste, dezorientarea și zăpăceala sunt atât de mari, încât atitudinea comuniștilor dela București e considerată ca un prim semn al ieșirii guvernelor satelite de sub tutela Moscovei. Convingerea e unanimă: comuniștii români exploatează conflictul ruso-chinez pentru câștigarea independenței naționale. Se vorbește chiar de un fel de convertire la naționalism. Rezultatul logic, inevitabil, al evoluției actuale ar fi, la capătul drumului, eliberarea popoarelor aservite de comunism.

O asemenea interpretare a situației prezente e primejdioasă. **Ea privează Exilul românesc de însăși rațiunea lui de a fi și contribue, astfel, la anihilarea totală a voinței de rezistență și luptă.** Există pericolul neutralizării și lichidării politice a refugiaților; — cu urmări grave pentru lupta de eliberare națională a Poporului Român. Că refugiați români ajung să nu mai distingă bine faptele concrete de anumite intenții — poate lăudabile — și încep să-și ia nostalgiile și visările drept realități, faptul e ingrijorător. El dovedește că Exilul n'are o concepție politică bine definită și, neputând să le înțeleagă, e mereu depășit de evenimente.

Personal, eu nu cred în sinceritatea comuniștilor dela București. Și iată dece. Când „Scînteia" însera în coloanele ei critica P. C. chinez contra lui Khrușciov ,iar presa occidentală elogia curajoasa demonstrație de independență politică a guvernului dela București, Selejan, ministru de război reperist, se găsea la Moscova; iar când delegația româna s'a întors dela Peking ,a trecut prin Crimeea... Înainte de a conduce o altă delegație în capitala Franței, delegație care avea, pentru eternii naivi, semnificația unei ieșiri oficiale a României de sub tutela politică a URSS-ului, Maurer a trebuit să facă o scurtă vizită la Moscova. Simple coincidente? Poate. Dar suficiente pentru a justifica bănuiala că atitudinea actuală a comuniștilor români e regisată de stăpânii lor din Kremlin, cărora le datorează totul: putere și situații Schimbarea numelor rusești de străzi și localități, obligativitatea cetățeniei române pentru femeile de origină rusă căsătorite cu ofițeri români, critica exceselor exploatării sovietice, nu probează contrariul decât pentru cei care au suficient spirit de observație ca să le remarce, dar nu destulă perspicacitate ca să le pătrundă sensul. Dacă Moscova vrea să adoarmă Occidentul, manevra trebue să îmbrace toate aspectele realității. Derusificării de azi, îi poate urma mâine o acțiune de rusificare și mai intensă. Și dece n'am admite că leaderii bolșevici și-au dat în fine seama că posedă în satelitul român unealta ideală de propagare pașnică a comunismului în lumea latină?...

Dar să admitem că atitudinea comuniștilor români e sinceră, că anti-rusismul lor e real, că în ei românismul a învins ideologia — ceea ce înseamnă că renunțăm să stabilim, în prealabil, dacă ei sunt sau nu români —, că ei profită acum de conflictul ruso-chinez pentru a se descotorosi de lipitorile ruso-bolșevice. Cum ne explicăm atunci faptul că acest lux nu și-l permite Germania de Est, care are în spatele ei Germania Federală cu 60 de milioane locuitori, a treia putere economică din lume, susținută politic de Statele-Unite ale Americi, ci și-l permite „R.P.R." care nu dispune nici măcar de o frontieră comună cu lumea liberă. Experiența maghiară a dovedit că Moscova nu se încurcă în principii morale și că acolo unde vrea să-și impună voința, „ordinea bolșevică" domnește. Să mai vorbim de atașamentul democrațiilor occidentale la ideea de libertate?... Dacă Kremlinul nu reacționează în fața „distanțării" slugilor rebele, însemnă că demonstrațiile de independență ale comuniștilor români îi convin. Ele constitue argumente de primă utilitate pentru propaganda comunistă. Cine spune că Rusia sovietică posedă colonii în Europa? Atitudinea României dovedește că țările așa zise satelite sunt în realitate țări complet independente. Cine zice că bolșevismul neagă identitatea națională a popoarelor? Exemplul Românilor arată că în sistem comunist fiecare popor rămâne total stăpân pe destinele lui. Rusificarea popoarelor subjugate? Pură invenție. În România, limba rusă nu mai este obligatorie. Comunismul, astfel prezentat, devine „acceptabil".

Burghezia occidentală, care nu cere nimic mai mult pentru a consimți la extinderea pașnică a unui comunism umanizat, domesticit, este asigurată. Pentru ea, comunismul a încetat de a mai fi o sperietoare. Dacă, în plus, mai ținem seamă că avantajele economice pe care Occidentul le face sateliților „răzvrătiți" profită întregului sistem comunist, înțelegem dece Moscova privește cu atâte complezență pașii de balet ai efebilor dela București. Jocul cu focul, vor spune unii. Veleitățile de independență politică ale comuniștilor români s'ar putea transforma repede în voință irezistibilă de eliberare națională a întregului popor. Suntem de acord. Dar ce reprezintă acest risc față de avantajele obținute? Dacă demonstrațiile de independență ale unui guvern satelit contribue la adormirea lumii libere, ce importă că Românii se vor fi bucurat 5, 10 sau 20 de ani de o anumită independență națională. Când Moscova va fi terminat cu instalarea bazelor sale în Africa de Nord, când Frontul Popular va fi luat puterea în Franța, un singur semn din Kremlin și comuniștii români — **români cum suntem noi musulmani** — vor intra imediat în front.

Comunismul fiind un fenomen global, popoarele subjugate nu-și pot cuceri independența și suveranitatea națională decât printr'o acțiune globală. Românii nu pot fi liberi atât timp cât Bulgarii, Ungarii, Sârbii, Cehii și toate popoarele aservite, în interiorul și exteriorul frontierelor Rusiei bolșevice, vor continua să fie menținute în stare de sclavie. Dacă noi nu credem în virtuțile comunismului național, asta se datorește faptului că noi nu reducem naționalismul la culoarea cămășii. Cert, ne bucurăm de anumite ameliorări în situația din țară, de încetarea momentană a exploatării sângeroase și a rusificării, de scoaterea din pușcării a câtorva mii de deținuți politici, dar pentru noi situația actuală nu e decât e etapă în urcușul dârz spre libertate al poporului nostru; — și o ocazie. Totul fiind relativ, e desigur o ameliorare pentru cei cărora, cu prețul unor teribile umilinți și crunte renegări, li se dă posibilitatea să nu putrezească în fundul beznelor, oferindu-le „șansa" să și târască trupurile descărnate la soare; si să expire. Dar, cu excepția prizonierilor anti-comuniști, aceste „ameliorari" nu pot constitui pentru nimeni un ideal în sine. Noi n'am luat drumul pribegiei fiindcă regimul comunist ne-a persecutat sau amenințat individual; noi nu combatem comunismul fiindcă pușcariile au fost înfundate cu mii și mii de adversari politici și oameni nevinovați, **ci pentrucă în fiecare din noi el vrea să distrugă omul, pentrucă a transormat în puscărie o țară întreagă, țări întregi.** Între concepția noastră de a fi și concepția comunisă, războiul declarat e total. **Noi nu credem în dispariția primejdiilor care amenință Omul și Omenirea prin evoluția regimurilor comuniste actuale, ci prin dispariția lor.**

Forțat de rezistența crescândă a popoarelor în sclavie, comunismul cedează teren, dar n'a depus încă armele. Dacă regimurile comuniste joacă acum farsa liberalizării, el are desigur motive serioase. Cauze profunde, elanuri nepotolite și care nu mai pot fi canalizate și nici zăbrelite, îl constrâng la concesii momentane.

Acțiunea Exilului românesc nu va fi eficace decât în măsura în care vom ști să distingem bine domeniul iluziilor de domeniul realității. Transformări revoluționare pot surveni în lagărul comunist în orice moment, iar în coloanele acestui ziar am avut adesea ocazia să ne ocupăm de necesitatea adaptării la situație. **Dar prin adaptare la situație, noi n'am înțeles niciodată depunerea armelor.** Experiența am făcut-o odată, la 23 August 1944, și nu ne-a reușit.

Căpitan C. STOICĂNESCU

> **„Milioane de compatrioți sunt, de aproape 20 de ani, subjugați de dictatura comunistă și de ocupația străină. Scopul nostru este să eliberăm acești compatrioți.**
>
> **Germani din Răsărit, Polonezi, Cehoslovaci, Albanezi, Letoni, Estonieni, Lituanieni, Unguri, Bulgari, Români, Jugoslavi, toți sunt Europeni. Fără ei, Europa este necomplectă, fără ei Europa este mutilată.**
>
> **Unul din primele noastre obiective va fi acela de a șterge trădarea americană dela Yalta, trădare care va rămâne în istorie ca semn al neputinței și al lașității plutocrației capitaliste."**
>
> **JEAN THIRIART**
> **în**
> **«Un imperiu de 400 milioane de oameni: EUROPA»**

Antifascistul Eugen Ionescu și Oștirea românească

„Grand Larousse Encyclopédique" (Tomul 6, pag. 212) consacră lui Take Ionescu 13 rânduri, fără să-l menționeze pe vestitul nostru chirurg Toma Ionescu, fost dealtfel și intern al spitalelor din Paris. Pe aceiași pagină în schimb, în 24 de rânduri se face elogiul, deloc postum, al lui **Eugen Ionescu,** tată de rinoceri și fabricant de scaune șchioape. Că autorii candrii sunt astfel onorați de noul „Larousse", nu-i mirare. Venerabila casă de editură a rezistat cât a rezistat, dar în cele din urmă „vântul istoriei" a început să sufle și'n încăperile ei, colaboratorii stângiști, aciuiți aci, procedând la escamotări și la reconsiderări. României i s'a acordat o deosebită atenție. Am fost operați ca în codru. Dacă se compară edițiile anterioare cu elegantele tomuri din noua ediție, ajungem la constatări uluitoare, extrem de dureroase pentru noi. Astfel, la pagina 55 din tomul 7, se poate citi: **„Mărășești,** v. de Roumanie, en Moldavie (région de Galați) au N. de Fossani; 5.000 hab. Centre ferroviaire. Industrie chimique." Atât și nimic mai mult! Să mai spunem că numele lui **Nicolae C. Paulescu,** savant de reputație mondială, ale cărui cercetări au dus la descoperirea insulinei, prieten și colaborator al lui **Etienne Lancereaux,** descoperitorul diabetului pancreatic, membru al Academiei de Medicină, nu mai figurează în „Larousse"? Ne oprim deocamdată aci!

Dacă stângiștii francezi și protagoniștii **anti-teatrului** au motivele lor să se fălească cu Eugen Ionescu, pentru noi, pentru cei ce se consideră încă români, asemenea motive nu există și nu pot exista. De aceea, ne miră foarte mult faptul că se mai găsesc publicații românești din exil care, jerfind coloane întregi, prezintă această secătură oportunistă, viitor „emerit" reperist probabil, drept „valoare universală" cu care ne putem mândri.

Pentru reîmprospătarea memoriei acestor confrați, grăbiți și ei să meargă în „sensul istoriei", publicăm mai jos un articol apărut în ziarul „Dreptatea", la 24 martie 1964, într'o vreme când național-țărăniștii, după ce simțiseră pe propria lor piele urmările actului dela 23 august 1944, descărcau ultimele lor gloanțe, cu admirabilă temeritate dealtfel, împotriva slugilor comuniste. Deși direct vizat este generalul de tristă amintire Vasiliu Râșcanu, articolul din „Dreptatea" se sprijină pe rândurile scrise de **Eugen Ionescu** în revista „Viața Românească", revistă al cărui director era Mihail Ralea.

Iată ce scria „Dreptatea", la 24 martie 1946:

„Domnul Vasiliu Râșcanu, luând apărarea lui Dumnezeu, a M. S. Regelui, a marilor noștri Aliați, a diviziei Tudor Vladimirescu și a mai multor altor entități spirituale ofensate, ne-a chemat în judecată.

Supărarea dumisale n'a putut afla din tot scrisul nostru alt pretext decât două inițiale pe mâneca unui soldat într'o caricatură anonimă (**NN.** Este vorba de inițialele T. V. = Tudor Vladimirescu). Atât.

Avem judecători și la București și încredere destulă în libertatea lor de cuget.

Spre deosebire de domnul ministru, nu avem nici vocația procesivă, nici înclinația de a denunța pe oamenii de scris sau numai de litere.

În legitimă apărare, iată-ne însă în situația de a cere domnului Vasiliu Râșcanu să cheme în judecata pe d. Mihail Ralea, ministru al artelor și coleg al d-sale în cabinet, **pentru grave insulte aduse oștirii.** Intr'adevăr, în revista „Viața Românească", revistă de literatură, știință și ideologie, anul 38, Nr. 3, Martie 1946, pe frontispiciul căreia stă scris: Directori, M. Ralea și D. I. Suchianu, la paginile 138, 139 și 140 găsim printre altele și următoarele: **„In România este urgent necesar să se desființeze radical ofițerimea burgheză, magistratura burgheză,** casta diplomatică, etc. etc." Mai jos: **„Nici-un tip uman nu mi s'a părut vreodată a fi mai rușinos pentru umanitate decât ofițerul român, sau decât un comisar român, sau un procuror român. De altfel, ofițerul nu a reprezentat niciodată virilitatea neamului, el nefiind dimpotrivă decât un fel de mahalagioaică urîtă, nebună, proastă și rea."** Iar în alt loc: **„...sunt poate nedrept cu odioșii căpitani, maiori și colonei români, când spun că ei sunt produsul cel mai josnic al spiritului mitocan și burghez român",** sau în alt loc: **„Când am ajuns la graniță și am văzut steagul unguresc și pe vameșii unguri, mi-a venit să strig »trăiască Ungaria« și să sărut pe vameși. Parcă nu mai văzusem oameni de nu mai știu când."**

Această imundă proză, este semnată **Eugen Ionescu.** Sperăm că ea nu a fost publicată cu asentimentul onorabililor directori, sau, în caz contrariu, dumnealor nu înțeleg să refuze răspunderea solidară.

Domnul Vasiliu Râșcanu, apărător neînfricat al onoarei militare și păzitor al demnității ofițerești, are cuvântul.

Să demonstreze că dacă e incapabil de a gusta humorul, este cel puțin sensibil la mitocănie."

Așa scria deci Eugen Ionescu în 1946, după ce peste 15.000 de ofițeri români căzuseră pe front și când alte mii se stingeau în lagărele de exterminare din Siberia... Cele scrise de el în „Viața Românească" prefațau tot ce avea să se întâmple după aceea: lichidarea a tot ce a fost sănătos în burghezia românească (drojdia burghezii a supraviețuit și colaborează astăzi cu regimul), lichidarea cu desăvârșire a chiaburimei, lichidarea proprietății țărănești, execuții în serie, temnițe și lagăre de muncă forțată, arderea pe rug a țării...

Ion ROȘIORU

KOMMUNISTISCHES TREFFEN IN SALZBURG

Die seit einiger Zeit vom kommunistischen Weltfriedensrat geförderte und vom österreichischen Friedensrat durchgeführte Konferenz für „europäische Entspannung und Sicherheit" soll Mitte November in Salzburg durchgeführt werden. Bekanntlich ist der Schriftsteller Dr. Jungk maßgebend an der Ausgestaltung mitbeteiligt. Außerdem ist das Wiener „Internationale Institut für den Frieden" eingeschaltet.

Nach bisherigen Mitteilungen sollen folgende Probleme behandelt werden:

— der veränderte Rapacki-Plan und der Gomulka-Plan sowie die Frage atomfreier Friedenszonen in Europa;

— Abschluß eines Friedensvertrages zwischen den „beiden deutschen Staaten" und Regelung des Berlin-Problems **im Sinner der sowjetischen Dreistaaten-Theorie;**

— Lösung für die Zypern- und die Vietnam-Frage.

Man rechnet mit über 700 Teilnehmern aus allen Ländern Europas. Unter den Rednern wird auch der kommunistische Redakteur der österreichischen Zeitschrift „Weg und Ziel", **Walter Truger,** ein früherer HJ-Führer genannt.

(Wehr-Pol. Information)

Die Standarte

Unangenehme „Ost-West-Kontakte"

Es gibt in der Bundesrepublik Deutschland eine Anzahl wissenschaftlicher Gesellschaften und Institute, die sich mit Ost- und Südostproblemen beschäftigen. Einige von ihnen haben in der letzten Zeit zu sehr auf die Illusion der „friedlichen Koexistenz" gesetzt und versucht, „Brücken zum Osten" zu schlagen, wobei leider nicht danach gefragt worden ist, auf welcher Seite der Brückenkopf gebildet werden soll und wer der Nutznießer dieses Brückenschlages sein wird.

Auch die **„Südosteuropa-Gesellschaft"** und das **„Südost-Institut"**, beide München, wollten auf der „Internationalen Hochschulwoche", die Anfang November 1964 in Starnberg abgehalten wurde und an welcher hauptsächlich Studenten aller deutschen Universitäten teilnahmen, „Wissenschaftler" aus dem Osten sehen.

Interessanterweise werden die betreffenden „Gäste aus dem Osten" nicht persönlich eingeladen und die Veranstalter wissen niemals, wer tatsächlich zu den Tagungen kommen wird.

Eingeladen war diesmal auch die Rumänische Volksrepublik und die Kommunisten aus Bukarest schickten sofort eine aus drei Personen bestehende Delegation: Henry **Stahl**, ehemaliger Chefstenograph der Rumänischen Nationalversammlung, der die Funktion eines Übersetzers bekleidete, C. **Nicutza**, Direktor im Unterrichtsministerium, bis vor kurzem Gesandter in Wien und N. N. **Constantinescu**, offiziell „Maitre de Conférences" an der Bukarester Universität, in Wirklichkeit aber die rechte Hand von Ion **Popescu-Putzuri**, Direktor des Instituts für die Geschichte der kommunistischen Partei. N. N. **Constantinescu** hat überdies bei der brutalen Durchführung der Kollektivierung der Bauern, eine große Rolle gespielt. Selbstverständlich war er der Leiter der Delegation und auch der Verfasser des Referates, das von Nicutza vorgetragen wurde.

Wie dieses Referat genau betitelt war, wissen wir nicht, es behandelte jedoch die Strukturänderungen in dem heute unterjochten Rumänien. Das Referat war nichts anderes als ein gemeines, maßlos freches kommunistisches Propagandaerzeugnis, abgefaßt wie das Treuebekenntnis eines Parteianwärters. Die Empörung der Teilnehmer war zwar groß, doch mußte jeder die kommunistische Litanei bis zum Ende mitanhören.

Auch wenn wir nicht glauben, daß die Bukarester Kommunisten im Stande waren, auf diese Weise jemanden von der Richtigkeit ihrer Thesen zu überzeugen, bleiben doch einige Fragen, die geklärt werden müßten:

Warum das ganze Theater?

Was wird mit der Einladung von hohen kommunistischen Funktionären in die Bundesrepublik erreicht?

Wollen die Gesellschaften und Institute, die sich mit Ost- und Südostproblemen befassen, Kontakte zu den betreffenden Völkern oder zu den Unterdrückern dieser Völker?

Wissen die „Ostexperten" nicht, daß jeder „Wissenschaftler", der zu einer solchen Tagung befohlen wird, von den Parteiorganen ausgewählt wurde und die Anweisungen der Partei genauestens durchführt?

Haben die „Ostexperten" bis jetzt nicht entdeckt, daß diese Kontakte, sowie die anschließenden Empfänge und Trinksprüche, auf der einen Seite zum Zwecke der Demoralisierung der unterdrückten Völker ausgenützt werden und auf der anderen Seite der kommunistischen Infiltrierung in den westlichen Ländern dienen?

Und noch etwas:

Ein kommunistischer Archäologe oder Kunsthistoriker kann vielleicht objektiv sein und auf einer internationalen Tagung als reiner Wissenschaftler auftreten, niemals aber ein kommunistischer Soziologe, Wirtschaftspolitiker oder gar ein Historiker.

Das müßte jeder „Ostexperte" wissen.

Ion V. EMILIAN

TRAUERFEIERN ANLÄSSLICH DES 23. AUGUST 1964

Anläßlich des 23. August 1964, dem Tag, an welchem Marschall Antonescu verhaftet und Rumänien von einer Verräter-Clique in den Abgrund gestoßen wurde, fanden in der Bundesrepublik zwei Trauerfeiern unter dem Motto: **20 Jahre seit der Unterjochung Rumäniens**, statt.

In München wurde in der Kirche St. Nikolaus am Gasteig ein katholischer Trauergottesdienst abgehalten. Es zelebrierte Msgr. D. Octavian Barlea, der auch eine Ansprache hielt.

In der orthodoxen Kirche von **Düsseldorf-Wersten**, zelebrierte Erzpriester Emilian Vasiloschi am 23. August 1964 10.30 Uhr, ebenfalls einen Trauergottesdienst. Anschließend fand ein gemeinsames Essen statt, in dessen Verlauf Dr. Leonida Lutotovici das Wort ergriff, die Ereignisse von 1944 schilderte und die Politiker, die Rumänien durch den Putsch in den Abgrund stürzten, scharf verurteilte.

Auch die rumänische Kolonie in **Sao Paulo**, Brasilien, veranstaltete einen Trauergottesdienst. Zelebrant war der rumänische griechisch-katholische Priester Petru Balint.

Gleichzeitig gab das C.A.E.R.-Komitee (Aktionskomitee für die Befreiung Rumäniens), an dessen Spitze unser Freund Nicolae Iancu-Paltinisanu steht, eine Sonderausgabe seines Bulletins heraus, mit einer Schilderung der heutigen Lage in Rumänien und eine entschiedenen Stellungnahme gegen die sog. friedliche Koexistenz. Diese Sonderausgabe, in portudiesischer Sprache abgefaßt, fand viel Beachtung in allen politischen Kreisen Brasiliens.

Wir kämpfen für die Freiheit, nicht für die „Liberalisierung".

Von den Ost-West-Kontakten profitiert nur der Kommunismus.

„Friedliche Koexistenz" bedeutet Selbstmord für den Westen.

FUNF RUMÄNISCHE BISCHÖFE STARBEN DEN MÄRTYRERTOD

Wie wir erst jetzt erfahren, ist im Sommer 1963 der rumänische, griechisch-katholische Titularbischof von Baia-Mare, **Dr. Alexandru Rusu**, im Gefängnis von Gherla, in Nordsiebenbürgen, gestorben.

Nachdem in den Jahren 1950 bis 1959 die Bischöfe **Vasile Aftenie, Ion Suciu, Valeriu Traian** und **Ion Balan** im Gefängnis umkamen, befindet sich als einziger aller rumänischen, griechisch-katholischen Bischöfe, nur noch **Dr. Iuliu Hossu**, Titularbischof von Klausenburg-Gherla, am Leben, wenn auch nicht auf freiem Fuß. Bischof Hossu, der vor kurzem 80 Jahre alt wurde, ist im Kloster Caldarusani, Rayon Snagov, 35 km nordöstlich von Bukarest, inhaftiert.

DIE LEIDEN DER UNIERTEN KIRCHE IN RUMÄNIEN

Wie schon der Name sagt, ist **Lăpuşul Românesc** eine rein rumänische Gemeinde und liegt nördlich von Dej in Siebenbürgen. Die Rumänen dieser Gegend sind ausnahmslos griechisch-katholisch, gehören also der Unierten Kirche an. Diese Kirche existiert seit Herbst 1948 in Rumänien offiziell nicht mehr, seit sie von den Kommunisten, über Nacht, für aufgelöst erklärt wurde.

Wie das geschah, beschreibt Dr. Vasile **Crisan**, der jetzt eine Mission in New Mexico leitet, in einer ergreifenden Broschüre, in der die Ereignisse in **Lăpuşul Românesc** wie folgt geschildert werden:

„Als zwei Motorradfahrer der Staatssicherheitsdienst-Truppen den Pfarrer verhaften wollten, warf als erste eine Frau Steine auf die Motorradfahrer. Die Bauern bemächtigten sich der Motorräder, schlugen sie in Stücke und verprügelten die beiden Polizisten. Als Folge kamen gegen 3 Uhr des Nachts vier mit Soldaten vollbesetzte Lastkraftwagen am Rande des Dorfes an. Das Pfarrhaus wurde umzingelt. Ein Bauer eilte zur Kirche und läutete die Totenglocke. Die Dorfbewohner eilten sofort aus ihren Häusern, bewaffnet mit Beilen, Spaten und Sensen. Sie wollten die Milizleute aus der Umgebung des Pfarrhauses vertreiben, aber sie wurden unter Maschinengewehrfeuer genommen. Stundenlang peitschten die Schüsse durch das ganze Dorf. Dann wurden die Häuser im Sturm genommen. Die Bauern wurden verhaftet, geschlagen, gefesselt und in Lastkraftwagen nach Klausenburg gebracht.

So wurde **Lăpuşul Românesc**, eine rein unierte Gemeinde in eine orthodoxe Gemeinde umgewandelt.

Ein Gespräch mit rumänischen Bauern

Viele Bürger der Bundesrepublik Deutschland haben in diesem Sommer und Herbst Rumänien besucht. Die meisten begaben sich nach Mamaia an der Schwarz-Meer-Küste und weilten in Constanza und in der Hauptstadt des Landes. Andere, und das waren nicht wenige, besuchten ihre Verwandten und Bekannten in ihren alten Heimatorten in Siebenbürgen, im Banat und sogar in der Bukowina.

Das ist die allgemeine Marschroute, die von den kommunistischen Behörden kontrolliert wird, so daß die Rumänienreisenden nicht all zu schlechte Eindrücke nach Hause mitbrachten.

Aber nicht jeder, der nach Rumänien reist, bewegt sich auf der Achse Mamaia–Sinaia. Ende August und Anfang September 1964, gelang es einem Reisenden ‚der unter Rumänen aufgewachsen ist und darum auch die bäuerliche Mundart der Gegend beherrscht, in die er fuhr, ohne die Aufmerksamkeit der Miliz zu erregen, Orte zu besuchen, die bis jetzt weder von Touristen noch von Gästen der Regierung besucht worden sind.

Wir kennen diese Orte und ihre Bewohner genau, die während des Krieges sehr viel zu leiden hatten. Selbstverständlich können wir keinerlei Angaben machen, ja wir sagen nicht einmal, ob sich diese Orte im Norden oder im Süden des Landes befinden.

Unser Freund reiste allein und blieb mit seinem Wagen am Rande eines Dorfes stehen, an einer Stelle, wo gerade mehrere Bauern mit ihren pferdebespannten Wagen rasteten. Die Bauern stammten aus der Gegend. Für sie war ein ausländischer Wagen eine Sensation und darum ist es auch erklärlich, daß sie sich sofort um unseren Freund versammelten und mit ihm schnell ins Gespräch kamen, das in der Weise verlief, wie es hier wahrheitsgetreu wiedergegeben wird:

Die Bauern: Sie kommen aus der „Refedesche"? (Anm. „Refedsche" ist die Abkürzung von Republica Federala Germana = R. F. G.", also Bundesrepublik Deutschland.)

Der Reisende: Ja, ich komme aus der „Refedsche".

Die Bauern: Man sieht es an dem Wagen; er schaut nicht so aus wie der „Trabant" aus dem sogenannten demokratischen Deutschland, das genau so demokratisch ist wie unser Land, also eine richtige Hölle.

Wann werden die Deutschen wieder kommen, um uns von den Bolschewiken zu befreien?

Der Reisende: Die Deutschen denken nicht daran. Die Deutschen haben andere Sorgen und wollen nicht, daß ein neuer Krieg ausbricht. Wollt ihr „oameni buni" (Anm. „guten Menschen"), daß es zu einem Krieg mit all seinen Schrecken und Verwüstungen kommt?

Die Bauern: Jawohl, Domnule, wir wollen den Krieg. So weit sind wir schon gekommen; denn für uns gibt es keine andere Lösung, keine andere Rettung.

Der Reisende: Um Gotteswillen, christliche Brüder (fratzi chreschtini), wißt ihr, was ihr sagt? Ein neuer Krieg bedeutet den Untergang der ganzen Menschheit! Wir werden alle vernichtet werden. Habt ihr daran nicht gedacht?

Die Bauern: Wir haben schon daran gedacht. Aber uns ist es lieber vernichtet zu werden, als so weiterzuleben, wie wir jetzt leben müssen. Denkt ihr nicht daran, daß wir es satt haben, ständig ausgebeutet zu werden, für andere zu arbeiten und mit leeren Versprechungen angelogen zu werden? Euch geht es gut! Ihr habt alles was ihr euch wünscht und ihr könnt auch reisen. Wir sind Gefangene, Sklaven, und unsere Kinder haben keine Zukunft. **Habt ihr uns auch verraten, wollt ihr auch mit unseren Unterdrückern gemeinsame Sache machen?** Die sind Teufelssöhne und wollen überall die Herrschaft des Teufels aufrichten. So denken wir und das wollen wir: **die volle Freiheit um jeden Preis. Nicht den Frieden um jeden Preis.** Sagt das überall und auch den Amerikaner. Die Deutschen sollen kommen, auch mit den Amerikanern; aber die Amerikaner sollen nur die Chauffeure der Deutschen sein. Erzählt das überall, damit die ganze Welt einmal erfährt, was wir denken und was wir wollen.

*

Der Reisende teilte uns mit, daß er nicht vergessen kann, mit welchen Blicken die anderen Bauern jedem Satz zustimmten, der von ihrem Wortführer ausgesprochen wurde. Sie standen alle wie eine Mauern hinter ihm.

„Ich hatte das Gefühl, mit dem ganzen rumänischen Volk zu sprechen", sagte der Reisende wortwörtlich.

Das glauben auch wir.

Traian ROVINARU

„RECHTSRADIKAL"

Das Mitteilungsblatt der Gesellschaft für Freie Publizistik, **„Das Freie Forum"**, bringt in seiner Ausgabe Herbst 1964 zwei beachtenswerte Artikel: **„Rechtsradikal?"** von Kurt Vowinkel und **„Wer ist rechtsradikal?"**, von Herbert Cysarz.

Auf beide Artikel, sowie auf das darin behandelte Thema, werden wir noch zurückkommen.

WAREN ES SABOTAGEAKTE?

In der Woche vom 17. bis 23. August 1964, sprach die ganze Bevölkerung Südsiebenbürgens, insbesondere die Bevölkerung der Kronstädter Gegend, über zwei merkwürdige Vorkommnisse.

Eine riesige Explosion fand in der Düngemittelfabrik in **Victoria**, 35 km südwestlich von Fogarasch, statt.

Ein Eisenbahnunglück, das sich zwischen **Sinaia** und **Valea Larga** ereignete, legte den Verkehr lahm.

PARADE ZUM 23. AUGUST – IN KRONSTADT MIT HINDERNISSEN

Für die Kronstädter älteren Jahrgänge war die Promenade ein Begriff. Dreimal in der Woche fand dort ein Platzkonzert statt, das abwechselnd vom Städtischen Streichorchester und der Blasmusik der Gebirgsjäger ausgeführt wurde. Heute existiert die Promenade freilich nicht mehr, und auch das gegenüberliegende Giebelhaus der Militärbäckerei, ein Bau aus der Zeit Maria-Theresias, wurde längst abgerissen. An seiner Stelle erhebt sich das moderne aber scheußliche Hochhaus des Hotels „Aro", das im Sommer die westlichen Touristen beherbergt. Wo einst die Promenade war, findet jetzt alljährlich die Maskerade anläßlich des sogenannten Befreiungstages statt. Genau vor dem Hotel „Aro" wird die Tribüne errichtet, auf der die kommunistische Prominenz Platz nimmt, um den Vorbeimarsch der „Werktätigen" abzunehmen.

So war es auch am 23. August dieses Jahres und die Touristen, die im Hotel blockiert waren, betrachteten die Parade. Es kamen Sportler, Pioniere und eine Menge Leute beiderlei Geschlechts, mit traurigen Gesichtern und in armseliger Kleidung. Dann sollte die Kolonne der Kronstädter Traktorenwerke folgen, an ihrer Spitze ein Traktor neuesten Typs. Aber gerade vor der Tribüne der Parteigenossen blieb der Traktor stehen und wollte nicht mehr anspringen. Direktoren, Techniker und Milizleute eilten herbei aber alles war umsonst. Der Traktor blieb stehen und er stand quer zur Straße. Auf der Tribüne besprachen die Parteispitzen die Lage... Endlich wurde der Befehl gegeben, die Parade fortzusetzen. Unter Umgehung des starrsinnigen Traktors, schwenkten nun die Kolonnen einmal rechts, einmal links oder fächerförmig nach beiden Seiten um das Hindernis herum; das Durcheinander war vollkommen!

Welch bezeichnendes Merkmal für diese Feier, für die Planifizierung und für die Lage, in der sich die Partei befindet.

WER KANN MITARBEITEN?

Während der schönen Jahreszeit waren bei uns zu Hause allenthalben Prozessionen, Feldumgänge und Wallfahrten üblich. Dieser schöne Brauch ist vielfach in der neuen Heimat beibehalten oder auch neu belebt worden. Für eine große Geschichte der Heimatvertriebenenwallfahrt werden noch dringend Nachrichten benötigt, wo überall nach 1945 Flüchtlingswallfahrten, auch solche in kleinstem Kreis, stattgefunden haben. Bitte solche Nachrichten, Schilderungen des Verlaufs dieser Wallfahrten, Fotos, Wallfahrtsandenken (Bildchen), Texte besonderer Flüchtlingsgebete oder auch nur Mitteilungen der Adressen von Landsleuten, die vielleicht entsprechende Auskünfte geben könnten, an Herrn **G. R. Schroubek, 8032 Gräfelfing, Wandlhamer Str. 31,** schicken. Unterlagen werden verläßlich zurückgesandt. Auch Schilderungen von Wallfahrten in der alten Heimat und Texte unserer heimatlichen Wallfahrtslieder interessieren. Bitte Verwandten und Freunden weitersagen – jede kleinste Nachricht kann wichtig sein!

„PFARRER" MOCHALSKI JETZT AUCH IN ALGIER

Unter der Bezeichnung „IX. Weltfestspiele der Jugend und Studenten für Frieden und Freundschaft" findet im August 1965 in Algier das nächste Welttreffen statt. Hierzu ist in Algier ein internationales Vorbereitungskomitte gegründet worden. Aus der Bundesrepublik gehören ihm an: **Pfarrer Herbert Mochalski**, Karl-Heinz Schröder und Helmut Rödl.

Es ist beabsichtigt, für die Festspiele in Algier alle westdeutschen Jugend- und Studentenverbände einzuladen.

(Wehr-Pol. Information)

Kongress der Rumänischen Akademischen Gesellschaft in Regensburg

Unter dem Gesamtthema: „Die Donau gestern und heute", fand vom 8. bis 14. Oktober 1964 in Regensburg der Kongreß der Rumänischen Akademischen Gesellschaft statt.

Der Kongreß wurde am Donnerstag, den 8. 10. 1964, 15 Uhr, im Reichssaal des Alten Rathauses feierlich eröffnet. Begrüßungsansprachen hielten: Msgr. Octavian **Barlea,** der Präsident der Rumänischen Akademischen Gesellschaft; Rudolf **Schlichtinger,** Oberbürgermeister der Stadt Regensburg; Prof Götz Freiherr von **Pölnitz,** Rektor der Universität Regensburg und Prälat Dr. Karl **Hofmann,** Generalvikar in Regensburg.

Chorlieder, vorgetragen von den Regensburger Domspatzen, umrahmten die Feier.

Anschließend sprach Prof. Dr. Georg **Stadtmüller** über „Sprache und Schrift der Rumänen".

Außer den rund 100 rumänischen Teilnehmern waren zu der Eröffnungsfeier auch viele deutsche Gäste erschienen, darunter: Prof. Dr. Hans **Raupach,** München, Prof. Dr. Peter **Berger,** Generalsekretär des Forschungsinstitutes für den Donauraum, Wien, Legationsrat Dr. Joachim **Peckert,** Bonn, Dr. C. **Cramer,** Bonn, Referent Ignaz **Köhler,** München, Dr. Arthur **Maurer,** Lübeck u. a.

Freitag, den 9. 10. 1964, 9 Uhr, fand die erste ordentliche Sitzung in der Phil.-Theologischen Hochschule statt. Es wurden folgende Referate gehalten: Dr. **Camilucci** Marcelo, Rom, über „Die Ströme und die Kultur"; Dr. **Onciulescu** Theodor, Neapel: „Die Donau in der rumänischen Volksdichtung"; Dr. **Caragatza** George, Florenz: „Die Donau, Kardinalbegriff der rumänischen Dichtung"; Dr. **Popescu** Mircea, Rom: „Die Donau in der Dichtung von Mihail Eminescu"; Dr. **Iroaie** Petru, Palermo: „Der Donauheld in uralten Dokumenten".

Am Nachmittag, 17 Uhr, fand im Alten Rathaus ein Empfang statt, auf dem Oberbürgermeister **Schlichtinger** und Dozent Dr. Ion **Popinceanu** sprachen.

Um 20 Uhr wurde die Ausstellung rumänischer Künstler im Kunst- und Gewerbehaus, Ludwigstraße 6, eröffnet. Aussteller waren: die Malerinnen Nina **Batalli,** Rom, Eugenia **Caragatza,** Florenz, und Marie Liese **Cotescu,** Rom, sowie der Bildhauer Alexandru **Pana,** München. Die Eröffnungsansprache hielt Richard von **Eichler,** Kunstschriftsteller.

Samstag, den 10. 10. 1964, 9 Uhr:

Studienprofessor **Diplich** Hans, Schwenningen a. N.: „Volksdichtung der Rumänen"; Dr. **Vettori** Vittorio, Pisa: „Dante und die Kultur des Donauraumes"; Dr. **Gheorghiu** A. Nicolae, Paris: „Die Donau, Exilweg der rumänischen Revolutionäre von 1848".

Anschließend wurde das Gedicht „Die Donau" (Alex. **Gregorian**) von der Schauspielerin Nina **Diaconescu-Gheorghiu,** Paris, vorgetragen.

Am selben Nachmittag:

von Mast Heinrich, Solbad Hall / Tirol: „Aurel Popovici, der Schöpfer der europäischen Staatsidee von den „Vereinigten Staaten von Großösterreich und seine Zeit"; Dr. **von Randa,** Innsbruck: „Michael der Tapfere"; **Dr. Emilian** V. Ion, Eichenau: „Die rumänischen Donau- und Seestreitkräfte".

Um 20 Uhr fand ein Konzert im Deutsch-amerikanischen Institut am Haidplatz statt. Aurelian **Neagu,** Bassist an der Düsseldorfer Oper, sang, begleitet von Paul Theissen, rumänische Volkslieder.

Sonntag, den 11. 10. 1964, 11 Uhr:

Festgottesdienst in rumänisch-byzantinischem Ritus in der Kirche des Kollegiatstiftes St. Johann. Zelebrant: S. E.Bischof Dr. Vasile **Cristea,** Seelsorger der rumänischen Katholiken im Exil. Kozelebranten: Msgr. Dr. Octavian **Barlea** und Pfarrer Augustin **Maura,** Bonn. Chordirigent: Dozent Karl **Schmid.**

Anschließend hielt Prälat Dr. Karl **Hofmann** eine ergreifende Ansprache, in welcher der geschichtliche Weg des rumänischen Volkes aufgezeigt und der Tatsache gedacht wurde, daß dieses Volk schon im 4. Jahrhundert christlich war. Dann sprach Prälat Dr. Hofmann von den Leiden und Opfern der griechisch-katholischen Kirche Rumäniens und deutete an, daß der Kommunismus der größte Feind der ganzen Welt sei. Zum Schluß verlas der Generalvikar eine Grußbotschaft des Heiligen Vaters und übermittelte den Päpstlichen Segen.

Nachmittag, 16 Uhr, ordentliche Arbeitssitzung:

Prof. Dr. **Biedermann,** H.M., Würzburg: „Die Bedeutung der Geschichte für die Begegnung zwischen östlichem und westlichem Christentum"; Dr. **Amzar** D.C., Wiesbaden: „Partei, Staat und Kirche in Rumänien seit 1945"; Dr. **Turczynski** Emanuel, München: „Das Deutschlandbild in der rumänischen Literatur"; Dr. **Popinceanu** Ion, Erlangen: „Deutsche Einflüsse auf die rumänische Literatur"; Dr. **Crisan** Corneliu, Sceaux: „Quelques aspects de l'apostolat moderne".

Montag, den 12. 10. 1964, 9 Uhr:

Prof. Dr. **Bonfante** Giuliano. Torino: „Einflüsse des Protorumänischen auf das Paleoslawische"; Prof. Dr. **Reichenkron** Günther, Berlin: „Das Problem der rumänisch-albanischen Wortparallelen"; Prof. Dr. **Giese** Wilhelm, Hamburg: „Eigentümlichkeiten des Aromunischen"; **Manzatti** N. Ion, Mailand, „Einige musikalische Instrumente und Volkstänze bei den Donauvölkern".

15 Uhr: Prof. Dr. **Reichenkron** Günther, Berlin: „Ist die Donau eine Sprachgrenze"; Dr. **Zotschew** Theodor, Kiel: „Die Wirtschaftsbeziehungen der Donaustaaten untereinander"; Prof. **Mihailescu** Virgil, Freiburg i. Br.: „Versuche der Herausgabe einer rumänischen Enzyklopädie im Exil".

Dienstag, den 13. 10. 1964, Vormittag, unternahmen die Kongreßteilnehmer eine Besichtigungsfahrt, die sie zur Walhalla, der Befreiungshalle, Kloster Weltenburg und Kloster Rohr führte.

Nachmittag fand eine ordentliche Arbeitssitzung im Kloster Rohr statt. Vor Beginn der Sitzung begrüßte der Abt des heutigen Benediktinerklosters Rohr, dessen Ordensbrüder vorwiegend Sudetendeutsche und Schlesier sind, die Kongreßteilnehmer mit herzlichen und ergreifenden Worten. Es folgten die Referate: Dr. **Popan** Flaviu, Dorfen: „Pierre Teilhard de Chardin und die orientalische Kirche"; Dr. **Barlea** Octavian, München: „Die serbische und die rumänische Kirche im 18. Jahrhundert"; Dr. **Sporea** Constantin, München: „Die Bedeutung der Donau für den rumänischen Handel".

Um 20 Uhr sang Frau Inge-Maria **Dimitriu,** am Klavier begleitet von Frau **Iroaie,** im Musikzimmer des Klosters rumänische Volkslieder.

Mittwoch ,den 14. 10. 1964, 9 Uhr:

Racoveanu George, Freising: „Die Bedeutung des hl. Kelches"; Prof. Dr. **Magnino** Leo, Rom: „Die Donau, Verständnisfaktor der ethnischen Gruppen Osteuropas"; Dr. **Beldiceanu** Nicoara, Paris: „Eine Bodenreform im otomanischen Reich in der zweiten Hälfte des 15. Jahrhunderts"; **Prokopowitsch** Erich, Wien: „Pläne zur Um- und Ansiedlung von Volksgruppen im Donauraum"; **Iasinschi** Vasile, Madrid: „Die rumänische Donau in der Chronik von Wavrin".

15 Uhr: Dr. **Popper** Jacob, Rom: „Der rumänische Dichter Cosbuc und Homer"; Prof. Dr. **Dimitriu** G. Ion, Nürnberg: „Aus dem Deutschen entlehnte Wörter in der rumänischen Sprache"; Dr. **Tase** Gheorghe, München: „Die Donau als Problem des Völkerrechts"; Dr. **Cornea** Victor, London: „Südosteuropäische Studien in England"; Dr. **Emilian** V. Ion, Eichenau: „Die Rumänen und die Idee einer Donaukonföderation"; Gesandter a. D. **Beratti** Demetrio, Rom „Rumänisch-albanische Annäherungen".

Der Kongreß wurde mit einer Schlußansprache von Msgr. Dr. Octavian **Barlea** beendet.

Dem Kongreß der Rumänischen Akademischen Gesellschaft widmeten die beiden lokalen Zeitungen viele Spalten, mit ihm befaßten sich auch andere bayerische Zeitungen und der Bayerische Rundfunk übertrug einzelne Abschnitte des Kongresses.

BUNDESTREFFEN DER STALINGRAD-KÄMPFER IN LIMBURG

Der Bund ehemaliger Stalingradkämpfer e.V., hielt am 17. und 18. Oktobe r 1964 in Limburg an der Lahn, ein Bundestreffen ab, das mit einem Gottesdienst für die Gefallenen im Dom eingeleitet wurde.

Höhepunkt des Bundestreffens war die feierliche Einweihung einer Gedenkstätte für die in Stalingrad gefallenen Soldaten auf dem Ehrenfriedhof.

Unter den Klängen des Liedes vom guten Kameraden begaben sich die Abordnungen der österreichischen und deutschen Stalingradkämpfer, der Traditionsverbände, der Bundeswehr, der Kyffhäuserkameradschaft, des Afrikakorps sowie der Stadt zur Gedächtnisstätte und legten Kränze nieder, wobei auch die Landesregierung durch Bürgermeister Ebbert vertreten war. Den Abschluß der erhebenden Feierstunde bildete der Marsch „Den Helden von Stalingrad", der am Vorabend aus der Taufe gehoben worden war und wieder von der Stadtkapelle Schwanenstadt gespielt wurde. Ihr gebührt besonderer Dank, trug sie doch wesentlich zum Gelingen des Treffens bei. Sie verschönte alle Veranstaltungen und eroberte sich auch beim Standkonzert am Samstag vor dem Rathaus die Herzen der Bevölkerung.

Wir geben noch einmal die Anschrift des Bundes ehemaliger Stalingradkämpfer bekannt: **85 Nürnberg 8, Postfach 37.**

„Die freie Welt muß mit ihrer Unterstützung und Hilfeleistung der kommunistischen Regierungen aufhören, die hauptsächlich durch fremde Hilfe zur Macht gelangten. Anstatt den Kommunisten zu helfen, sollte die freie Welt den unterjochten Völkern in Europa die Hand hilfreich entgegenstrecken."

AUFRUF

des Zentralkomitees der mazedonischen patriotischen Organisationen in den Vereinigten Staaten und Kanada am 11. Okt. 1964.

Einige Feststellungen anläßlich der amerikanischen Präsidentschaftswahlen

Es ist sehr schwer, eine der beiden Parteien, die das politische Leben der Vereinigten Staaten von Amerika beherrschen, mit irgendeiner europäischen Partei, die an eine politische Ideologie gebunden ist, zu vergleichen. Darum ist es auch unmöglich, für die Republikaner oder die Demokraten die Bezeichnungen „rechtsstehend" oder „linksstehend" anzuwenden, Bezeichnungen die, das sei am Rande bemerkt, heute auch überholt sind.

Interessanterweise ist die Demokratische Partei aus einer Spaltung der Republikanischen Partei hervorgegangen und stützte sich hauptsächlich auf die Farmer des Westens und auf die Plantagenbesitzer des Südens – die Sklavenhalter und gegen jedes Eingreifen des Staates in die Wirtschaft waren. Von Anfang an, fochten die Demokraten für die Ausweitung der Macht des Präsidenten und für die Umbesetzung aller Verwaltungsposten durch die Anhänger der Partei, die in den Wahlen siegte. Trotz seiner Verankerung in den konservativen Südstaaten, **Solid South,** genießt die Demokratische Partei den Ruf „liberaler" als die Republikanische Partei zu sein, da sich ihr Wahlapparat bemühte, die Neuemigranten und die Arbeiterschaft für die „demokratische Sache" zu gewinnen, um die Republikaner in den Nord- und Oststaaten zu übertrumpfen. Trotz dieser Ausweitung der Basis der Wählerschaft und trotz ihres besser organisierten Parteiapparates, gehörten von 1861 bis 1933 nur drei Präsidenten der Demokratischen Partei an: A. Johnson, Cleveland und Wilson. Erst 1933 gelang es den Demokraten, durch die Wahl von F. D. Roosevelt, die Macht fest in die Hand zu bekommen und diese Macht auch zu behalten, da die Demokraten auch unter der Amtsperiode von Eisenhower über eine parlamentarische Mehrheit verfügten.

Die Wahlen vom 3. November 1964 unterscheiden sich grundsätzlich von allen bis daher in den Vereinigten Staaten stattgefundenen Wahlen. Es war diesmal nicht mehr ein Rennen zwischen Demokraten und Republikanern, sondern ein noch nie dagewesener Kampf zwischen den Anhängern der „friedlichen Koexistenz" und denjenigen, die den Begriff **„Freiheit"** anders verstehen.

Barry Goldwater, der von der Republikanischen Partei tatsächlich nominiert wurde, führte seinen Wahlkampf im Zeichen eines kompromißlosen Antikommunismus und wurde darum von manchen „liberalen" Republikanern auch bekämpft.

Die amerikanischen Meinungsmacher starteten schon lange vor den Wahlen ihre psychologische Aktion gegen Goldwater, nämlich als dieser gegen verschiedene Vorschläge „zur Sicherung des Friedens", die von Herbert Humphrey und Genossen gemacht wurden, Stellung nahm. Die sogenannte exklusive „Bilderbergers"-Gruppe der Linksintellektuellen, die für eine Weltregierung auf technokratischer Basis kämpft, designierte Walter Lippmann, um Goldwater als den „gefährlichsten Kriegsbringer" anzuprangern. Die Gedanken, Ratschläge und Empfehlungen Lippmanns werden täglich von ungefähr 250 Zeitungen, ungerechnet verschiedene europäische Asphaltblätter, gedruckt. Für das weitere sorgte Georges Gallup, der König der Meinungsforscher, der seine „Sondierungsberichte" schon vor dem republikanischen Konvent zur Designierung des Präsidentschaftskandidaten, zur veröffentlichen begann. Allerdings prophezeite Gallup nicht nur einmal sondern laufend, daß Rockefeller der Präsidentschaftskandidat der Republikaner sein werde. Gallup ist führendes Mitglied der Republikaner, gehört jedoch dem sog. „Liberalen" Flügel an.

Was nachher geschah, also nachdem Goldwater designiert worden war, ist mit keiner anderen Wahlpropaganda zu vergleichen. Um Front gegen den Senator aus Arizona. Industriemagnaten, Finanzleute, „Fortschrittliche" aller die ganze Weltkugel bildete sich eine einzige Schattierungen und Kommunisten beider Richtungen, fanden sich in einer Art heiligen Allianz zusammen, einer gewaltigen Weltverschwörung, die sich aller Mittel bediente ...

In Amerika selbst konnte Goldwater, von seiner eigenen Partei nur teilweise unterstützt, nur auf die Unterstützung von einigen lokalen Zeitungen, so der „National Review" des mutigen William Buckley, brillanter Wortsprecher der antikommunistischen Jungintellektuellen und andere antikommunistische Zeitschriften und Organisationen rechnen. Auffallend war aber in **allen** seinen Wahlversammlungen die große Beteiligung der Jugend, was manchem **Boß** der Gegenpartei zu denken gab. Die sog. Weltpresse hütete sich, auch nur eine Zeile darüber zu schreiben. Sie schoß laufend, aus allen Rohren, gegen denjenigen, der kompromißlos in den Kampf gegen den Kommunismus gezogen war.

Am Wahltag, und hauptsächlich am Wahlabend, als die Zählung der abgegebenen Stimmen begann, waren die Rundfunksender, mit ganz wenigen Ausnahmen, im Großeinsatz. So brachten z. B., ab 23 Uhr MEZ., das Nationalnetz des französischen Rundfunks, Radio Luxemburg und der Sender „Europa1", Kommentare, Erklärungen und Wahlberichte, teilweise in direkter Übertragung aus New York und Washington.

Nicht nur die Grobheit der Ausdrücke war überraschend, sondern auch die Technik der Wiedergabe der Wahlergebnisse, die auf eine Art und Weise gegeben wurden, die geeignet war, die amerikanischen Wähler zu beeinflussen. Als in 33 amerikanischen Staaten noch nicht gewählt wurde, gaben die Rundfunksender Teilergebnisse ungefähr in dieser Form: „In New York wurden bis jetzt 5000 Stimmen ausgezählt, davon 2800 für Johnson und 2200 für Goldwater. Die **elektronischen Maschinen** haben schon das Endresultat kalkuliert. Im Staate New York werden 64% der Wähler für Johnson stimmen." Merkwürdige Leistungen dieser elektronischen Maschinen! Und leichte Arbeit für die Meinungsmacher, die Endresultate ausstrahlten, bevor die Wahl noch im Gange war ... In den Morgenstunden des 4. November kannte die Euphorie des Triumphes keine Grenzen mehr. Ein Linksintellektueller löste den anderen am Mikrophon ab und jeder erklärte, daß „der Friede gerettet sei und daß die Leute in den russischen Isbas, in den chinesischen Hütten und auf den kubanischen Haciendas jetzt ruhig schlafen gehen könnten ... Von den 200 Millionen versklavten Europäern, die in dem sowjetischen Kolonialreich leben, sprach niemand ... Oh doch! Ein gewisser David Schönbrunn, amerikanischer Journalist und ehemaliger C.I.C.-Beamter, sagte in Radio Luxemburg, daß auch Angehörige dieser Völker auf die Karte Goldwaters gesetzt hätten, daß sie gefährliche Banditen seien und daß sie, genau wie der Goldwaterismus, ausgerottet werden müßten ..."

Und trotzdem, über 26 000 000 amerikanischer Wähler stimmten für Goldwater, gegen die „friedliche Koexistenz", gegen „die Rettung des Friedens um jeden Preis"; sie stimmten für das, was wir abendländische Kultur nennen. Der demokratische **Solid South** stimmte geschlossen für Goldwater. Das Endergebnis im Staate Mississippi ist vielsagend: 10% für die Demokraten. In diesem Staate machen die Neger genau 10% der Stimmberechtigten aus ...

Darum sind wir berechtigt zu glauben, daß diese erste Kraftprobe nur eine verlorene Schlacht war, jedoch nicht ein verlorener Krieg.

Der Kampf geht weiter! **ive**

Die griechische Regierung will keine antikommunistische Aufklärung mehr

Die bisher dem Amt des Ministerpräsidenten angeschlossene „Dienststelle für Aufklärung und Studien" ist aufgelöst worden. Zu ihren Aufgaben gehörte die Aufklärung der Öffentlichkeit über Ziele und Methoden des Kommunismus. Angeblich soll diese Maßnahme auf Verlangen der EDA, der Nachfolgeorganisation der verbotenen griechischen Kommunistischen Partei erfolgt sein.

Die EDA hat ihrerseits die Absicht, ihre politische Arbeit sehr zu aktivieren. In den letzten Jahren ist die Mitgliederzahl schon von 14 000 auf 26 000 gestiegen. Man will in Kürze 100 000 Mitglieder erreicht haben. In Zukunft sollen vor allem Mitglieder in der Industrie, der Landwirtschaft und in der Handelsschiffahrt geworben werden. Sie sollen in straff geführten Zellen zusammengefaßt werden.

Ein besonderes Büro hat die Aufgabe, solche Beamte und Angestellte im öffentlichen Dienst festzustellen, die der EDA positiv gegenüberstehen. Schließlich will man unter der Jugend Zellen bilden, die später in der Armee aktiv werden können. Diesem besonderen Programm dient die Lambrakis-Bewegung, in der unter dem Vorwand der Freizeitgestaltung Kontakt zu jungen Leuten gesucht wird.

(Wehr.-Pol. Information)

Die kommunistische Presse und die amerikanischen Wahlen

Selbstverständlich haben die Kommunisten von Anfang an gegen Senator Barry Goldwater Stellung genommen. Interessant ist aber die Technik der Kampagne der kommunistischen Zeitungen. Sowohl vor als auch nach der Wahl, brachten die kommunistischen Zeitungen **fast nur Berichte, Kommentare, Meinungsforschungsresultate und Artikel, die zuerst in westlichen Blättern erschienen waren.** Auf diese Weise sollte der Beweis erbracht werden, daß die öffentliche Meinung in den westlichen Ländern mit der Politik der „friedlichen Koexistenz" **des Sowjetblockes** einverstanden ist, damit sich hinter dem Eisernen Vorhang niemand mehr der Hoffnung hingeben soll, die Dinge könnten sich ändern, und daß die Völker, die vom Kommunismus unterjocht wurden, abgeschrieben sind.

Als die Wahlresultate bekannt wurden, nahm die kommunistische Presse sogar die Überschriften der Artikel, die in den westlichen Zeitungen erschienen waren, in ihre Spalten auf: „Das amerikanische Volk hat für Frieden und Koexistenz gestimmt. Goldwater und seine **kriegsfreundliche Bewegung** beiseite geschoben. (Anm. Interessant ist hier, daß von einer „Bewegung" gesprochen wird und nicht von der Republikanischen Partei.) Der Extremismus im amerikanischen Leben wurde auf die Probe gestellt und hat vor den Urnen versagt. Ein Sieg der Vernunft des amerikanischen Volkes" usw.

Die in Bukarest in deutscher Sprache erscheinende Zeitung „Neuer Weg", widmete die Ausgabe vom Freitag, 6. 11. 1964, zu gleichen Teilen zwei Ereignissen, und zwar dem „Siegreichen Großen Oktober" und der „Vernichtenden Niederlage Goldwaters". Betreffend diese „vernichtende Niederlage" (Anm. 40% aller abgegebenen Stimmen!), stützte sich der „Neue Weg" ausschließlich auf Zitate aus folgenden westlichen Zeitungen: „New York Times", „New Yor Herald Tribune", „Times", London, „Financial Times", „Guardian", „Daily Mail", „France-Soir", Paris, „Die Welt", Bundesrepublik Deutschland, „Ethnos", Athen und „Eleftheria", Athen.

Zum Schluß brachte die kommunistische Zeitung eine Erklärung von Nelson **Rockefeller,** dem Gouverneur des Staates New York, der gegen Goldwater Stellung nahm.

„Neuer Weg" präsentierte Rockefeller als „einen der einflußreichen Führer der Republikaner", vergaß jedoch diesmal zu sagen, daß er nebenbei auch Dollar-Millionär ist und damit ein Symbol des „verhaßten Kapitalismus" darstellt.

Technokraten aller Länder vereinigt euch!

Neuer Weg
ORGAN DER VOLKSRÄTE DER RUMÄNISCHEN VOLKSREPUBLIK
Bukarest, Freitag, 6. November 1964

Goldwaters durchschlagender Erfolg
Zeichnung: Helmut Lehrer

Diese Karikatur erschien in der kommunistischen Zeitung „Neuer Weg", Bukarest

După ce rezultatele alegerilor din Statele Unite au fost, mai mult sau mai puțin, cunoscute, presa comunistă a triumfat. Caricatura aceasta a apărut în ziarul reperist de limbă germană „Neuer Weg" din 6 noiembrie 1964 .

Sowietsoldat neuen Typs

Das Bild des Rotarmisten Iwan, der vor 20 Jahren mit einer Pferdekarre nach Berlin zog, gehört der Vergangenheit an. Der neue Typ des Sowjetsoldaten ist der Atomsoldat mit hochgradiger militärtechnischer Ausbildung. Er ist das Produkt der Umrüstung der sowjetischen Armee und Kriegsflotte. Die Streitkräfte erhielten nicht nur neue technische Ausrüstungen, sonder vor allem Kern- und Raketenwaffen. Man schuf sogar eine neue Waffengattung, die Raketentruppen für strategische Zwecke. Gleichzeitig wurden auch die bereits bestehenden Waffengattungen entwickelt. Mit Rücksicht auf die neueste Entwicklung der Militärtechnik, die die Grenzen der bisherigen Vorstellungen über die Möglichkeiten der bewaffneten Auseinandersetzungen gesprengt hat, stellte man Raketenabwehreinheiten gegen einen Angriff aus dem kosmischen Raum auf.

Die Rüstungsausgaben der Sowjetunion haben sich innerhalb von acht Jahren verdoppelt. Während im Jahre 1956 „nur" 14 Milliarden Rubel zum Unterhalt der zahlenmäßig größten Armee der Welt (Gesamtstärke 3,4 Millionen Mann) genügten, werden gegenwärtig aus dem öffentlichen und geheimen Budget etwa 30 Milliarden Rubel für militärische Zwecke verwendet. Die Pro-Mann-Kosten der Sowjetstreitkräfte liegen um 13 000 Dollar (USA: zirka 18 000 Dollar). Der Unterschied ist unwesentlich, wenn man ins Auge faßt, daß die Sowjetarmee in den Staatsbetrieben wesentlich billiger einkauft und die Regierung die Preise ohnehin künstlich reguliert.

Die weitgehende Technisierung und Spezialisierung stellte auch in personeller Hinsicht große Anforderungen. Ein erheblicher Teil des Personalbestandes, vor allem der Offiziere und Generale, mußte umgeschult werden. Wie es in der offiziellen Erklärung hieß, „eine Revolution in den Hirnen der Soldaten von Armee und Flotte" sollte stattfinden.

All dies führte zur grundlegenden Änderung des bisherigen sowjetischen Soldatentyps. Plötzlich waren nicht mehr jene Soldaten und Offiziere gefragt, die am meisten Marx- und Lenin-Zitate auswendig wußten, sondern Ingenieure und Techniker, die die neue Militärtechnik beherrschten.

Die „Krasnaja Swesda", das Organ des Verteidigungsministeriums, stellte als Bilanz dieser Anstrengungen fest: „Jeder vierte Offizier hat militärische oder technische Hochschulbildung. Der Prozentsatz ist bei den Raketentruppen, den Landstreitkräften und den Truppen der Luftabwehr sogar noch höher."

Mit dem wachsenden Interesse für die Technik begann aber die Teilnahme an ideologischen Abendkursen zu verschwinden. Auch die verschiedenen Krisen der Sowjetgesellschaft (Entstalinisierung, Generationenproblem, Tauwetter und kommunistisches Schisma) haben diesen Interessenschwund an politischen Fragen gefördert.

Schließlich haben all diese Umstände das innere Gefüge der sowjetischen Streitkräfte (diese durch und durch politische Armee, deren „mächtigste Waffe die alles besiegende Idee der KP ist") erheblich erschüttert und in eine Krise gestürzt. Die bisher straffe Moral und Disziplin der Truppen, die hauptsächlich auf Ideologie und Drill gegründet war, begann zu sinken. Vergnügungen außerhalb des Wehrbezirkes lockten mehr als Polituntericht.

Die Führer der Partei und der Armee reagierten zwar auf diese unwillkommene Entwicklung. Parteichef Chruschtschew betonte etwa anläßlich eines Treffens mit Absolventen der Militärakademien, daß trotz der gewaltigen Entwicklung der Militärtechnik der Mensch, der mutige und dem Kommunismus treue Soldat, der Hauptfaktor des Krieges sei.

Daß jedoch selbst die Befehlshaber der Sowjetstreitkräfte der Wirksamkeit einer neuen Agitationskampagne nicht allzuviel Glauben schenkten, wurde bald bestätigt. Im Oktober des vergangenen Jahres trat innerhalb der kürzesten Zeit die dritte Garnisons- und Wachdienstvorschrift der Sowjetstreitkräfte ins Leben. Als wichtgisten Charakterzug dieses Reglements kann man zahlreiche Verschärfungen im Vergleich zu den bisherigen Vorschriften nennen. Als politische Rettungsmaßnahme hat man neuerdings sogenannte „Ideologische Kommissionen" bei den Truppenverbänden, Lehranstalten, Stäben usw. eingesetzt, die zur Festigung der politisch-moralischen Situation mit weitgehenden Vollmachten auch zum Eingriff in die Kompetenzen der Kommandanten ausgestattet sind.

Die neu entflammte Rivalität zwischen Berufsoffizieren und Politruks kann natürlich durch neue Slogans nicht behoben werden. Die moderne Militärtechnik erfordert Initiative, Verantwortung, Entschlußkraft und schnelles Reagieren vom Kommandanten. Und das kann eher ein Beherrscher der modernen Kriegskunst aufbringen als der gestrige Rotarmist am ideologischen Gängelband.

M. C.

(Aus der Zeitschrift „Der klare Blick" – Bern.)

„Europa endet nicht an der Elbe, der Werra und dem Bayerischen Wald."
Dr. Walter Brand
(am 13. Oktober 1963 anläßlich der Jahrestagung des Witikobundes in Dinkelsbühl)

„Gleichberechtigungs"-Pläne

Unter diesem Titel bringt der deutsche Nachrichtenbrief **„Die Presseschau"**, Stuttgart S., Charlottenstraße 25/III, einen Artikel der südafrikanischen Wochenzeitung **„Afrika-Spiegel"** aus Johannesburg.

Dieser Artikel bringt aufschlußreiche Äußerungen afrikanischer Häuptlinge, die sich Ministerpräsidenten nennen und bei der UNO über das Weltschicksal bestimmen. Im Hinblick auf die Politik gegenüber den Entwicklungsländern, verdienen diese Äußerungen größere Beachtung.

Wir zitieren:

„Als man gerade zur Jahreswende 1962/63 in Ghana von der Bundesrepublik Deutschland zum Bau einer Stahlbetonbrücke über den Voltafluß 20 Millionen D-Mark haben wollte, griff man in dieser ‚Einparteiendemokratie' (in der die Presse völlig gelenkt ist) den Staat heftig an, von dem man die nicht unerheblichen Mittel bekommen wollte. Überall tönte es aus den Partei- und Regierungszeitungen von der ‚honigspeichelnden, westdeutschen Diplomatie' und ‚von Westdeutschlands politischem Ziel, vermittels sogenannter Hilfe Afrika auszuplündern'.

Dr. Kamuzu Banda, der sich gottähnlich fühlende Regierungschef Malawis (Njassalands) brachte seine Ansicht über die Angehörigen der weißen Rasse 1958 und seitdem zu wiederholten Malen wieder mit folgenden Worten zum Ausdruck: ‚Ihr Weißen fühlt Euch als Reiter auf dem schwarzen Pferd, aber **ihr Weißen habt ausgespielt!** Hier in Afrika und überall in der Welt! Selbst seid ihr daran schuld. **Verbrechen von Jahrhunderten werden euch jetzt heimgezahlt. Für euch gibt es keine Hoffnung mehr. Abtreten! Abtreten!'**

Nicht selten gab derselbe Mann, der ein Vierteljahrhundert in Europa und Amerika zugebracht hatte ‚seine Meinung über christliche Missionen zu erkennen: ‚Ich habe eine Missionsschule besucht. Gerade deshalb sage ich euch: Mißtraut den Missionaren! Mißtraut den Weißen! Kämpft!' Ohne den Besuch dieser Missionsschule wäre er niemals in der Lage gewesen, jenen politischen Weg zu gehen, auf dem er seinen abgrundtiefen Haß nunmehr in die Tat umzusetzen vermag.

Auf der Konferenz von Addis Abeba im Mai 1963 wurde nach einem Antrag des Kommunistenfreundes Achmed Ben Bella und des Diktators von Guinea, Sekou Touré, beschlossen, daß jeder unabhängige Staat im farbigen Afrika ein Prozent seines Nationaleinkommens bereitstellen werde zur Ausbildung von Freiheitskämpfern (wie man sie nannte), deren Ziel es sein sollte, die weiß geführten Territorien im Süden des Kontinents in einem Meer von Blut zu ersticken.

Dieses ‚nationale, zentrale Befreiungsbüro' wird somit in Gang gehalten durch Geldmittel, die dann für dringende Entwicklungsarbeiten fehlen. Die jedoch läßt man sich aus Europa und Amerika geben. Indirekt verlangt man also vom weißen Steuerzahler mit jener Finanzhilfe, die dazu benutz werden soll, rund vier Millionen Weiße im Südraum Afrikas zu vernichten.

Der Staatspräsident von Nigerien, Dr. Nnamdi Azikiwe, erklärte im Jahre 1958: Im Jahre 2000 wird der weiße Mann Sklave des schwarzen Mannes sein.

Südrhodesiens radikaler Bantuführer **Joshua Nkomo,** dessen Partei verantwortlich zeichnet für eine große Zahl gemeiner Verbrechen im Namen der sog. Befreiungspolitik und deshalb verboten wurde, hält (bzw. hielt) seinen Getreuen auf Massenversammlungen immer wieder folgendes leuchtende Zukunftsbild vor Augen: **‚Wir werden das Bollwerk der Weißen vernichten. Es wird kein Stein auf dem anderen bleiben. Anschließend werden uns die Weißen anflehen, alles wieder aufbauen zu dürfen. Es wird uns Spaß machen zuzusehen, wie sie uns dienen, dienen, dienen!'**

Tom Mboya, Kabinettsminister unter dem Ex-Mau-Mau-Chef und jetzige Ministerpräsidenten von Kenya, Jomo Kenyatta, berauscht sich auch gelegentlich an seinem eigenen Wortschwall, wenn er in die Menge hineinruft: ‚Partnerschaft in Afrika ist aufgelegter Schwindel! (Tosender Beifall.) Damit will man nur die weiße Vorherrschaft verlängern! **Europa ist von gestern!** Afrika ist von morgen! (Minutenlanges Johlen und Schreien der Zustimmung.) Hände weg von Afrika! Europäer raus! (Raserei der Begeisterung.) Die Afrikaner haben die Europäer satt! (Beifallstürme.)'

Wer mußte dem wackelnden Kabinett helfen, als die sogenannte Armee Kenyas meuterte?! Die ‚verhaßten' Engländer! Wer zahlt die Parteikongresse, auf denen den Weißen erklärt wird, welches Los sie verdienen? Die Europäer und US-Amerikaner!

Wie ein Achmed Ben Bella denkt (er ist immerhin Lenin-Friedenspreis-Träger), konnte sich der Westen hinter die Ohren schreiben, als er, sichtlich erheitert über seine eigene Glanzleistung von Takt, vor einer versammelten Menge von Ostblock-Journalisten die Beschlagnahme französischen Eigentums bekanntgab, dessen Unantastbarkeit er kurz zuvor durch seine höchstpersönliche Unterschrift garantiert hatte. Seine Worte ‚Der Vertrag von Evian ist für uns nicht der Koran' müssen in den Ohren mancher utopiebesessenen Politiker in Washington nicht gerade als Sphärenmusik empfunden worden sein. Quo vadis, Europa?"

Die Kampagne für die Präsidentenwahl in Frankreich

Theoretisch muß in Frankreich 1965 ein neuer Präsident der Republik gewählt werden, und zwar direkt vom Volke. Bis jetzt haben sich drei Kandidaten gemeldet: André **Cornu,** geb. 1892, Kandidat der bürgerlichen Mitte, Gaston **Deferre,** geb. 1910, Kandidat der sozialistischen Partei S.F.I.O., der die Stimmen der gesamten Linken auf sich vereinigen will und Jean-Louis **Tixier-Vignancour,** geb. 1907, Kandidat der nationalen Opposition.

André **Cornu,** der bis jetzt praktisch keine Wahlversammlung abhielt, erklärte vor kurzem, daß er auf seine Kandidatur verzichten wolle, falls auf einem Konvent der Liberalen ein anderer Kandidat designiert würde.

Gaston **Deferre** hingegen bereist ganz Frankreich und wird auch von den meisten größeren Zeitungen unterstützt. Dennoch erscheinen in Orten, in denen Gaston Deferre 2000 Anhänger zusammenbringt, zu den Versammlungen von **Tixier-Vignancour** 10 000 und mehr Zuhörer, wie z. B. im Mutualité-Saal in Paris, in Bayonne, Toulouse, Lyon und auch in Marseille, wo Deferre die Funktion eines Oberbürgermeisters bekleidet.

Gegenüber den Erfolgen von Tixier-Vignancour, dem besten Redner und dem besten Rechtsanwalt Frankreichs, wendeten die großen Tageszeitungen die Methode der „Verschwörung des Schweigens" an. Jetzt aber können diese Zeitungen nicht mehr schweigen, da sie sonst Gefahr laufen, ihr Ansehen und auch ihre Leser zu verlieren. In gleicher Weise änderten auch die beiden „peripheren" Sender, Radio Luxemburg und Europa 1, die angeblich mehr französische Hörer haben als der französische Rundfunk ‚ihr Verhalten.

In Lyon sprach Tixier-Vignancour im Sportpalast, der 15 000 Personen aufnehmen kann. Keine politische Partei konnte den Sportpalast von Lyon bisher füllen. Tixier-Vignancour hat es geschafft und der Sportpalast war bei ihm sogar überfüllt. Die Wahlversammlung wurde von General **Descours** eröffnet, der bis vor kurzem Militärgouverneur von Lyon war. Auffallend war, daß die überwiegende Mehrheit der Veranstaltungsteilnehmer junge Leute waren, Studenten aber auch bemerkenswert viele Arbeiter.

Sonntag, den 15. November 1964, sprach Tixier-Vignancour in Arras, wo Guy Mollet, der Generalsekretär der S.F.I.O., Bürgermeister ist. Tixier-Vignancour sprach im offenen Gelände, auf dem Viehmarkt von Arras. Seine Zuhörer waren diesmal Bauern, die, wie bekannt, mit der Regierung nicht mehr zufrieden sind.

Am 19. November wird Tixier-Vignancour wieder in Paris sprechen und es ist sicher, daß die Pariser Versammlung ein totaler Erfolg werden wird. Es ist aber auch sicher, daß Sie über alle diese Dinge in der Zeitung, die Sie täglich kaufen, keine Zeile lesen werden.

Darum haben wir diese Angaben veröffentlicht, damit Sie informiert sind und andere darüber informieren können.

Wir glauben, daß es uns niemand übelnehmen wird, wenn wir in der nächsten Nummer unserer Zeitschrift mehr über Tixier-Vignancour schreiben.

Tixier-Viganancour glaubt nicht an die „friedliche Koexistenz" und an die „Liberalisierung" des kommunistischen Systems und jeder, der so denkt und entsprechend handelt, ist unser Freund.

ive.